

വിശ്വവിനോദ മാസ

പുസ്തകം ൧൨ } വൃശ്ചിക മാസം } നവം ൨.

മംഗളം

സോമാങ്കമാണ്യാരുചുമാനടെഹൃത്തടത്തിൽ
കാമകേരത്തെനലമോട്ടവളത്തിനിത്യം
വാമാങ്കഭാഗമതിഃലറിവിളങ്ങിടുന്നോ
രാമാൻകിശോരമിഴമിംഗളമേകിടട്ടെ

രവിവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ.

മാക്സ് മുള്ളർ

ഹിന്ദു തുലാം ൧൪-ാം ന- ഇംഗ്ലണ്ടിൽവെച്ച് മരിച്ചുപോയ മാക്സ് മുള്ളർ എന്ന വിദ്വാന്റെ ജീവചരിത്രത്തെപ്പറ്റി ഹിന്ദുക്കൾ മുറിച്ചെഴുതിയും അറിഞ്ഞിരിക്കാഞ്ഞാൽ അവരുടെ എടയിൽ ഉപേക്ഷിക്കുന്ന നാമമാത്രമായി തീർന്നു എന്നു വരും. പ്രത്യേകിച്ചു ഹിന്ദുവിന്റെ ബാഹ്യചക്ഷുസ്സുകളാൽ കാണാൻ ഭാഗ്യം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുണങ്ങൾ വായിച്ചു സന്തോഷിച്ചു വിചിത്രവെന്തെ അഭിമാനിച്ചു പോരുന്ന ചിലർ ഇനെയെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളെ കീർത്തിക്കുന്നത് ജ്ഞാനോപനമായിട്ടുള്ള ഒരു പ്രവൃത്തിയാണ്.

മാക്സ് മുള്ളർ ജർമ്മനിയിൽ ഡബ്ലിംഗ് എന്ന ദിക്കിൽ ആണ്

ഭാരതവ്യവഹാരം.*

ചില മദ്ധ്യമേഖലകളിൽ, ഉത്സവകാലത്ത്, ചിലരെ വേർതിരിച്ചുകൊണ്ട് ചാത്തുന്ന ഒരു പതിവുണ്ട്. ഇവരുടെ തൊഴിൽ ഓരോ വേദം കെട്ടി അവിടെ വന്നുകൂട്ടുന്നവരെ രസിപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ വക്കീലായി പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വാരിയരെ ഞങ്ങൾ അറിയും. എല്ലാത്തവണയും, വാരിയർ ഭാരതവ്യവഹാരത്തിൽ മാത്രമെ വക്കീൽനാമം സ്വീകരിച്ചുള്ളൂ. ഈ വാരിയർ ഭാരതകഥ, പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിലെപ്പോലെ തന്നെ വിസ്മയിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും, ഒരു വ്യവഹാരരൂപം പറയുന്നത് പല പ്രാവശ്യവും ഞങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

പാണ്ഡവന്മാരും ആരവന്മാരുംകൂടി പണയം പറഞ്ഞുണ്ടായ മൂതകളിൽ പാണ്ഡവന്മാർക്ക് അപജയം വരികയാൽ വ.തിനെ അനുസരിച്ച്, രാജ്യഭാരാധികാരത്തെ പത്രങ്ങളു കെട്ടേണ്ടത അവധിയിട്ടായിച്ചു. ഒരു പണയാധാരപ്രകാരം ആരവന്മാരെ എല്ലിച്ചു. അവധി കഴിഞ്ഞശേഷം, അധികാരത്തെ ഒഴിഞ്ഞു കെട്ടേക്കുന്നതിന് ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും പ്രതികരം അങ്ങനെ ചെയ്തില്ല. അതിനാൽ, ഭാരതരാജ്യഭാരാധികാരത്തെ ഒഴിപ്പിച്ചു കെട്ടേക്കുവാനായിട്ടും മറ്റൊരു അന്ത്യായം. മേപ്പടി പണയാധാരം അസംഗതമാണെന്നും അന്ത്യായക്കാരുടെ അവകാശത്തിന് കാലഹരണ ഭോഷമുണ്ടെന്നും കാണിച്ച് കൈലാസപുരം ഡിസ്ട്രിക്ട് ജഡ്ജി അന്ത്യായം ചിലവു സഹിതം നീക്കിവിധിച്ചു.

ഒരു വ്യവഹാരത്തിന്റെ മിക്ക ചടങ്ങുകളും നന്നായെന്നു നമ്പ്യാവർകളുടെ പുസ്തകത്തിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. വക്കീലന്മാരേക്കാളുണ്ടു പ്രസംഗിപ്പിക്കാത്തത് മതിമാനായ സാക്ഷികളെ അവരേക്കാളുണ്ടു ശങ്കാരിപ്പിക്കേണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചായിരിക്കാം. പക്ഷെ, ചോദ്യോത്തരങ്ങളിലെ കാലഹരണ നിയമം ഒന്നാക്കിത്തീർത്തുകൊണ്ടു സാഹസമായി. ഇതു നമ്പ്യാർക്കും സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. കഥയിൽ ചോദ്യമില്ലെങ്കിൽ, ഞങ്ങൾക്കു സംശയമില്ലെന്നും പറഞ്ഞേക്കാം.

* ഇരുവനാട്ട് കെ. നന്നായന്നൻ നമ്പ്യാർ ഉണ്ടാക്കിയത്, നന്നോപ്പുരത്ത് കേവനോദയം ആപ്പിസ്സിൽ കിട്ടും. ചില അണപ്പുറം

യാതൊരു തടവും കൂടാതെ നിരർത്ഥമായി ചുരുട്ടപ്പെട്ട ഏതൊരു ഗുണമുള്ള വസ്തുവകയെങ്കിലും ഈ കൃതിയിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള നമ്പ്രാളക്കു മനോധർമ്മത്തിന്റെ വ്യാപാരശാസ്ത്രവും കുറിച്ച് ഞങ്ങളും, മറ്റൊരാളെപ്പോലെ സന്തോഷിക്കുകയും അതിരയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവയെ ഇങ്ങനെ ഒരു ഗ്രന്ഥമായിത്തീർത്തതിലൂടെ ഉപയോഗിച്ചതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഞങ്ങൾക്ക് സാമാന്യത്തിലധികം സുഖമുണ്ടുണ്ട്.

ഇരുവനാട്ട് കൂറേരി സ്വരൂപത്തിലെ ഒരു ശാഖയായ കുന്നമ്മലിടത്തിലെ ഒരു അനന്തരവനാണ് ഭാരതവ്യവഹാരത്തിന്റെ കർത്താവായ നാരായണൻ നമ്പ്യാർ. മുൻകാലങ്ങളിൽ, ഇരുവനാട്ടു നമ്പ്യാന്മാർ ജാതിവലിപ്പംകൊണ്ടും സ്ഥാനമാനങ്ങൾകൊണ്ടു വളരെ കേൾവികളായിട്ടുള്ളവരായിരുന്നു. പക്ഷെ, ഗ്രഹചരിത്രമോ ഗൃഹചരിത്രമോ കൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ഭൂവ്യാവഹാരത്താൽ ഇതെല്ലാം നാശമാവശേഷമായിട്ടാണ് പരിണമിച്ചിട്ടുള്ളത്. കുന്നമ്മലിടത്തിലുള്ള സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതായ അനന്തരത്തിനൊരു സ്മാരകമായിട്ടാകുന്നുപോകട്ടെ ഈ പുസ്തകത്തെ നമ്പ്യാരവർകൾ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്!

വ്യാവഹാരപ്രിയനായ മലയാളികൾക്കു പോരുകൾ കണ്ടുപിടിപ്പാൻ ഇങ്ങനെയൊന്നു തീർത്തുവെച്ചത് ഓടുന്ന കരങ്ങൾക്കു ഞിവെച്ചുകൊടുത്തതുപോലെ ഇരിക്കുന്നു. മൂക്കു മുറിച്ച് ശകുനം മുക്കുന്നതും ഇങ്ങനെ തന്നെയൊക്കുന്നു. കേരളീയ ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കുള്ള ക്ഷാമനിവാരണ ഫണ്ടിലേക്ക് ഇതൊരു വരിയായി തീർന്നില്ലെങ്കിലും, ഇത് കോടതി കയറി തറവാടു മുടിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മറ്റേ ശിക്ഷയായി തീരാതിരുന്നാൽകൊള്ളാം. ഭാരതവ്യവഹാരം ഉണ്ടാക്കുവാനായി തലകാഞ്ഞത് ഇരുവനാട്ടു രാജ്യത്തിന്റെ ഒരു സംക്ഷിപ്ത ചരിത്രം ഉണ്ടാക്കുവാനായിരുന്നുവെങ്കിൽ എത്രയൊ നന്നായിരുന്നു.

മലയാളം

നമ്പ് ൨.

മംഗളം.

നിവകാദംനിവാവുനിറമടയനിശാനാഥനാൻസുലശ്രീ
ബാലാ ശാരുണ്യചൊത്തുള്ളൊരുപവിഴമതുംമുത്തമുള്ളൊരുമുത്തം
കാലുംകാരുണ്യസത്തുപരമിവകൾവെട്ടുംവാമദോഷൻറവാമാ
വകാശംകനിഞ്ഞെൻകരളിലിഹമിളിപ്പിടണംകാഞ്ഞനോടും
|| (ചെങ്ങന്നി നമ്പൂരിപ്പാട)

ഭാഷാപരിഷ്കാരം.

ഉത്തമരീതിയിലുള്ള ഭാഷ എഴുതുന്നതാണ് ഇനി ആലോചിച്ചിട്ടുള്ളത്. ദേശഭാഷാഭേദങ്ങളെ ഈ ആലോചനകൾ ആസ്വദമനസ്സുദായം അസാധാരണയല്ലെങ്കിലും അത അത്ര ശരിയായിരുന്നെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. വടക്കു മലയാളം, തെക്കു മലയാളം, വടക്കു തിരുവിതാംകൂർ, തെക്കു തിരുവിതാംകൂർ,— ഇവയെല്ലാം ഈ അഞ്ചു വണ്ഡങ്ങളിൽ സംസ്കരിച്ചു വരുന്ന ഭാഷകളായിട്ടുണ്ട്. ഒരു വണ്ഡത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നവയെക്കുറേ മറ്റു വണ്ഡങ്ങൾക്കു അത്ര രുചിക്കയില്ലായിരിക്കാം. ഈ ഒരു കാരണത്തിനേൽ അവിടെ നിന്ന പുറപ്പെട്ടവയെല്ലാം അവയെക്കു നികൃഷ്ടത കല്പിക്കുന്നത വളരെ അപ്രായുധമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ വക ഭാഷാഭേദങ്ങൾക്കു നന്നായിട്ടുള്ളതല്ല. എന്നാൽ അതുകളെ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ

കുമാരി വെള്ളക്കൾ വിചാരിക്കുന്നില്ല. എല്ലാവിധകേളികളും നിന്നു
പുറപ്പെടുന്ന മലയാളപുസ്തകങ്ങളെ മറ്റൊരാൾ ദേശത്തോളം വായിക്കുക
എന്നുള്ള അപവാദം ഇതുവരെ ധാരാളമായി നടപ്പാക്കിയിട്ടില്ലാത്തതിനും
പുറം ദേശങ്ങളിലുള്ള മലയാളികൾ തമ്മിൽ അന്യോന്യസംവാദം
വളരെ ചുരുക്കമാകയാലും ദേശഭാഷാഭേദങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾക്കു അന്യ
ഗ്രന്ഥത്തോന്നുന്നതാണ്. എങ്കിലും വടക്കും വളരെ ഭാഗീയമായി എ
ന്നതോന്നുന്ന ഒരു വാചകത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന 'ഉണ്ടു' എ
ന്ന പദത്തെ 'ഒണ്ടു' എന്നാക്കിയതുകൊണ്ടു ആ വാചകം ചിത്തയാ
യിപ്പോയി എന്ന വിചാരിക്കുന്നതു തെറ്റല്ലെ? താനും തന്റെ സമീ
പസ്ഥനായും ഉപയോഗിക്കാത്ത വാക്കുകൾ ഭാഷയെ കെടുക്കുന്നു എ
ന്ന വിചാരിക്കുന്നത ദുർഭിമാനമല്ലെ? അതുകൊണ്ടു ദേശഭാഷാഭേദങ്ങ
ളെ ആസ്വദിക്കി ഭാഷയെ ഉൽകൃഷ്ടതയും നിത്യയുതയും കല്പിപ്പാൻ
വാദിക്കുന്നതാണ് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നത്.

മേല്പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ദേശഭാഷാഭേദങ്ങളെ പരിചാലിച്ചു നിവ
നിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതായി ലഭിക്കുന്നു. അതു
കൾ അപരിത്യാജ്യങ്ങളാകകൊണ്ടു അതുകളിൽ വിമുഖത കാണിക്കുന്ന
അത്ര ശരിയല്ലെന്നു ഞങ്ങൾ പറയുന്നുള്ളു. നവവിചാരികനായ ഭാ
ഷാജ്ഞാതൻ ഈ വക ഭേദങ്ങളില്ലാത്ത ഒരു രാജ്യവും ഒരു കലാവും ഇല്ല.
അദ്ദേഹം എഴുതുന്ന ഭാഷയിൽ ഇതുകൾ വളരെ കുറവായതല്ല പല രാജ്യങ്ങളും
ഉണ്ടു. പലദിക്കുകളിലും നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന മലയാളപുസ്തകങ്ങൾ
എല്ലായിടത്തും ഒരുപോലെ പ്രചാരവും ദുർഭേദങ്ങളിലുള്ള മലയാ
ളികൾക്കു അന്യോന്യസംവാദവും മലയാള വലിച്ചുവരവാൻ എടുത്തു
തുകൊണ്ടു നമ്മുടെ പുസ്തകങ്ങളിലും ഭാഷാഭേദങ്ങൾ ക്രമേണ കു
റയുവാനേക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഭാഷയെ സൂക്ഷ്മമായി എങ്ക
ലും പരിചരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഉത്തമരീതിപ്രകാരമാകുന്ന ഞങ്ങൾക്കു
വേണ്ടുന്നില്ല. അതിന്നു വേണ്ടത പേരെ ചിലഗുണങ്ങളാണ്.
അവയെ ഭാഷയുടെ ഉൽപത്തിയേയും രചനയേയും അറിഞ്ഞ അദ്ദേ
ഹൻ സമീച്ച പ്രയോഗിക്കുമ്പോഴാണ് അതിന്നു ഉത്തമ രീതി
വന്നുവരുന്നതെന്നു. മലയാള ഭാഷ സംസ്കൃതത്തിനേറേയും മലി
നമായിട്ടുവന്നതാണെന്നു തോന്നുന്നതുകൊണ്ടു സാധാരണയായി
പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ അത ഒരു പ്രാവിധ്യം കാ
ണുന്നതാണ്. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ അത ഒരു പ്രാവിധ്യം കാ
ണുന്നതാണ്. പദങ്ങൾ അതിൽ ധാരാളമായി കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു
അദ്ദേഹൻ അറിയുന്നതിൽ സാധാരണയായി ഉപയോഗിച്ച ഒരു
പദമാണെന്നു മാത്രമല്ല വ്യാകരണവും ഭാഷാജ്ഞയും
അദ്ദേഹൻ പദങ്ങളുടെ ഉൽപത്തി കൂടാതെ ഭാഷാ
ജ്ഞാതനാണ്. മലയാളത്തിലെ ആദിമനാടുകൾ

ഈ പരിച്ഛേദം ആയുനാരുടെ വഴിയരവിട്ടാണു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു. അ
 തുകാണു ശൈവമുള്ള വിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിന്നു ആയു
 നാരുടെ ഭാഷയായ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു വളരെ ശബ്ദങ്ങളെ അവർ
 സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു.

എന്നാൽ ആ ശബ്ദങ്ങളേയും ദ്രാവിഡപ്രത്യുത്തരങ്ങളോടു കൂടിയു
 ണസാധാരണയായി സംസാരിക്കുമ്പോഴും എഴുതുമ്പോഴും പ്രയോഗി
 ക്കുന്നതു.

മേല്പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ഭാഷയുടെ രചനയെ അനുസരിക്കുന്നതാ
 യാൽ നാം സാധാരണയായി പ്രയോഗിക്കേണ്ടതു ദ്രാവിഡ പട്ടങ്ങളു
 ണെന്നും അപഗ്രന്ഥം ചേണ്ടതായ ദിക്കുകളിൽ മാത്രമേ സംസ്കൃത പദ
 ണ്ഡം പ്രയോഗിപ്പാൻ പാടുള്ളു എന്നും അങ്ങിനെ ഉപയോഗിക്കുന്ന
 സംസ്കൃത പദങ്ങളിൽ ദ്രാവിഡ പ്രത്യയങ്ങളല്ലാതെ സംസ്കൃത പ്രത്യയ
 ണ്ഡം ഒരിക്കലും ചേർപ്പാൻ പാടില്ലെന്നും സ്വയംഭൂമാകുന്നു. അന്യ ഭാഷക
 ളിൽനിന്നു പദങ്ങളെ സ്വീകരിക്കാത്തതായ വല്ല ഭാഷയും ഭൂമിയിൽ
 ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു. ഇതു സംസ്കൃതത്തിൽ വളരെകുറവാണെന്നു
 കിലും അതിലും ജാല്യന്നില്ല. 'ദ്രേക്ഷാണാം,' 'മോഹ,' മുതലായ പ
 ദങ്ങളും ഗ്രീക്കു ഭാഷയിൽ നിന്നുവന്നവയാകുന്നു. എന്നാൽ അന്യഭാ
 ഷയിൽനിന്നു പദങ്ങളെ കൈപ്പറ്റുന്നതോടുകൂടി പ്രത്യയങ്ങളേയും
 കൈക്കൊള്ളുന്ന സമ്പ്രദായം ഒരേമേതും സാധാരണയായിട്ടില്ല. ഈ
 ഗോഷ്ടി ആദ്യമായി കാണിച്ചു തുടങ്ങിയതു മലയാള കവികളാണു.

സംസ്കൃത പദങ്ങളുടെ അപേക്ഷ കൂടാതെ ഭാഷാ കവിത ഉണ്ടാ
 ക്കുവാൻ മിക്കവാറും അസാധ്യമാണു. എന്നു തന്നെയല്ല, അപ്രസി
 ദ്ധങ്ങളായ ദ്രാവിഡ പദങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലതുപ്ര
 സിദ്ധങ്ങളായ സംസ്കൃതപദങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതുതന്നെയാണു. എ
 ന്നാൽ അപ്രസിദ്ധങ്ങളായ സംസ്കൃത പദങ്ങളേയും സംസ്കൃത പ്രത്യയ
 ണ്ഡങ്ങളേയും ധർമ്മമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതു വിചിതമാണെന്നോ ഭം
 ഗിയാണെന്നോ ചിലർ വിചാരിക്കുന്നതിനെ കുറിച്ചു ഞങ്ങൾ അതു
 തല്ലെടുന്നു. ഒരു സംസ്കൃത ശ്ലോകത്തിൽ രണ്ടു ദ്രാവിഡ പദങ്ങളേയൊ
 പ്രത്യയങ്ങളേയൊ ചേർന്നാൽ അതു ഭാഷാശ്ലോകമായത്രെ. സംസ്കൃത
 ജ്ഞാനമില്ലാത്ത മലയാളികൾക്കും മലയാളം അറിഞ്ഞു കൂടാത്ത സം
 സ്കൃതജ്ഞന്മാർക്കും മനസ്സിലാക്കാത്ത വിധത്തിൽ കാച്ചുമുണ്ടാക്കുന്നതു
 വളരെ ശ്രോമ്യമാണുപോൽ. പുരുഷ സൃഷ്ടിയേക്കാളും സ്ത്രീ സൃഷ്ടിയേ
 കാളും നല്ലതു നപുംസക സൃഷ്ടിയാണെന്നു ഇവർ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ
 എന്നറിഞ്ഞില്ല. ആണും പെണ്ണുമല്ലാത്ത ഈ പ്രയോഗം മറ്റൊരു
 ഭാഷയിലും ഉള്ളതായി ഞങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല. ഈ രചന സാധുവാ
 നെന്നതിൽ വേറെ ചില ഭാഷകളിൽ നിന്നു വന്നിരിക്കുന്ന പദങ്ങളിൽ

അതുകൂടിയെ പ്രത്യയങ്ങൾ ചേരുന്നതും സമവാക്യങ്ങളല്ല. ഇംഗ്ലീഷിൽ ന സമ്പന്ന ഭാഷയിൽ എന്ന പദത്തിനും സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്ന വന്ന 'പ്രാതാധിപൻ' എന്ന പദത്തിനും അർത്ഥമാണെന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ള മലയാളികൾ 'പ്രാതാധിപസ്വ അഭിപ്രായം' എന്നത നല്ലഭാഷയെന്നു എന്ന പറയുന്നതുപോലെ ഇംഗ്ലീഷിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ള മലയാളികൾ 'ജസ്റ്റിസ്' അഭിപ്രായം' എന്നത നല്ല മലയാളമാണെന്നു വ്യവഹരിച്ചാൽ അർത്ഥലിയ ഒരു കാരായിപ്പോയി. എന്നാൽ ഇവർ പ്രയോഗങ്ങൾ തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നു. സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരുടെ ആലോചനക്കു വഴക്കുണ്ടു അവർ അങ്ങിനെ പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ടു. ഇംഗ്ലീഷ് പണ്ഡിതന്മാർ ആ ആലോചനക്കു വന്നിട്ടില്ല—എന്നല്ലാതെ ഞങ്ങൾ യാതൊരു ഭേദവും കണ്ടുന്നില്ല.

മേല്പറഞ്ഞ പ്രകാരം സംസ്കൃതവും മലയാളവും കൂടി കലരുന്നതുകൊണ്ടു അർത്ഥമെന്നു ഇപ്പോൾ പലപ്പോഴും അസ്ഥിരമായിത്തുടങ്ങിയതിനാൽ ഞങ്ങൾ പലരും സന്തോഷിക്കുന്നു. സംസ്കൃത പ്രത്യയങ്ങൾ ഭാഷാകവിതയിൽ രേഖകളും ഉപയോഗിച്ചു കൂടാ എന്ന നിശ്ചയിക്കുന്ന ചില കവികൾ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടു. 'മലയാളമനോരമ' യിൽ കാണുന്ന പല ഭാഷാകവികളുടെ ശ്ലോകങ്ങളിൽ ഈ വികൃതരചന മിക്കവാറും കാണാനില്ലെന്നുതന്നെ പറയണം. അങ്ങിനെ പ്രയോഗിക്കുന്നതാകുന്നു ഉത്തമരീതിയിലുള്ള ഭാഷ. അപ്രസിദ്ധങ്ങളായ സംസ്കൃതപദങ്ങളേയും സുബന്തപ്രത്യയങ്ങളേയും തിങ്ങുകൂടിയകളേയും സംസ്കൃതപ്രത്യയങ്ങളേയും മറ്റും ഉപയോഗിക്കുന്നതിനാലാകുന്നു മലയാളഭാഷ വഷളായിത്തീരുന്നത.

25

ചെറുവിനോദങ്ങൾ മംഗളം.

പുസ്തകം ന.

വൃശ്ചിക മാസം

നവം ൨.

മംഗളം.

കാടല്ലേനിന്റെഭർത്താവിനുഭവന,മതേനിന്റെയോ,നിൻമ
ണാളൻ ചൂടില്ലേപന്നഗത്തെ,ശ്ശരിതവകണവൻപാമ്പിലല്ലേകി
ടക്കൂ മാടല്ലേവാഹനംനിൻഭയിതനവനെയുംനിൻപ്രിയൻമേയ്ക്ക
കില്ലേകൂടില്ലേതർക്കമിന്നെന്നമമയെമടക്കുംചൊഴിക്കൂയൊഴുന്നേൻ
(കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.)

ക്കായി ഭൂ പ്രദക്ഷിണം ഇന്നും ചെയ്തുവരുന്നത നിത്യാനുഭവമാണു.

ഭൂമിയുടെ ആകൃതിയേയും സ്ഥിതിയേയും വിസ്തീർണ്ണതയേയും കുറിച്ചു ഇനിയും പലതും പറയാനുണ്ട്. അവയെ വഴിയെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ തൽക്കാലമായ നക്കാർ ധരിയ്ക്കേണ്ട ഭൂമി ഒരു കോഴിമുട്ടയുടെ ആകൃതിയോടു കൂടിയതാണെന്നും അത അനന്തമായ ആ കാശത്തിൽ യാതൊന്നിന്റേയും അവലംബം കൂടാതെ മേലിൽ പ്രസ്താവിയ്ക്കുന്നതായ ചില ശക്തികളുടെ പ്രാപാരത്താൽ ചലിയ്ക്കുന്നതാണെന്നും ആകുന്നു.

ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖം.

രാജഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖമാണെന്ന ഇതിനുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന്നു രാജഭരണത്തിന്റെ രീതി എന്തായിരിക്കണമെന്നും അതിന്റെ കർത്താക്കന്മാർ എന്തൊക്കെ ചെയ്യണമെന്നുമാണു ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളത. എന്നാൽ ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമെന്ന പ്രമാണത്തിന്റെ വ്യാപ്തി എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നു അറിയേണ്ടതാകകൊണ്ടു ആ സാഗതിയെ പറ്റി ഇവിടെ അല്പം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പല തത്വവാദികളുടേയും അഭിപ്രായത്തിൽ രാജഭരണത്തിന്റേയും നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റേയും നീതിശാസ്ത്രത്തിന്റേയും അടിസ്ഥാനം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമായിരിക്കണം. നീതിശാസ്ത്രമെന്ന പറയുന്നത നാം ആത്മാർത്ഥമായും പരാമർശമായും ചെയ്യേണ്ട കർമ്മങ്ങളെ കാണിച്ചു തന്ന ശാസ്ത്രമാകുന്നു. പാദപ്രയത്തേയും പരമാർത്ഥതയേയും കാംക്ഷിക്കേണ്ടതെന്നും സത്യത്തെ മറക്കാലാമൃത്യുവന്നടുത്താലും എന്നും സർവ്വഭൂതങ്ങളേയും കണ്ടെന്നുതന്നെപ്പോലെ എന്നും മറ്റുമുള്ള സദാചാരങ്ങളെ പറ്റിയുള്ള ഉപദേശങ്ങളും വ്യവഹാരങ്ങളുമാണു ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത. ഈ കൃത്യാകൃത്രിനിദ്ദേശത്തിന്റെ ഉദ്ദേശവും ഭൂരിപക്ഷഭൂരി

സുഖമാണ. അസത്വം പറയുന്നതിലും പ്രഭിചാരം ചെയ്യുന്നതിലും മറ്റും ദോഷമില്ലെന്നു പരാത്ഥമായി യത്നിക്കുന്നതിലും മറ്റും ഗുണമില്ലെന്നു ചിലിക്കുന്നതായാൽ ജനങ്ങൾക്കു വളരെ ഉപദ്രവങ്ങളും അസൗകര്യങ്ങളും നേരിടുന്നതാണല്ലോ.

നിയമങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിന്റേയും ആചര്യം ഇതുതന്നെയാണു. നീതിശാസ്ത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെല്ലാം ജ്ഞാനമെന്നാണു അനുഷ്ഠിക്കുകയോ ത്യജിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിന്നാണു നിയമം. ഇന്നതു ചെയ്യുന്നവരെ രാജാവു ശിക്ഷിക്കുമെന്നും ഇന്നതചെയ്യുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കുമെന്നും നിയമം വിധിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു ജനങ്ങൾക്കു അന്യോന്യം ഉപദ്രവങ്ങൾ ചെയ്യാതെയിരിക്കുകയും കഴിയുന്ന ഉപകാരങ്ങൾ ചെയ്തും ചെയ്യുന്നതു. എന്നാൽ രാജ്യഭരണ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ ദോഷം കൊണ്ടോ മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിജ്ഞാപുരകൊണ്ടോ ചിലനിയമങ്ങൾ ഈ ഉദ്ദേശത്തെ പൂർണ്ണമായി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന്നു മതിയാകാതെയും മതിയാകുന്ന നിയമങ്ങളെ തന്നെയും വേണ്ടവിധത്തിൽ നടത്താതെയും വന്നേക്കാം. എങ്കിലും ഇതിനെ എല്ലായ്പ്പോഴും ഒരു മൗഢവൽ രാജാവു ഏതെങ്കിലും നിയമമുണ്ടാക്കുമ്പോൾ പ്രത്യേകം ആലോചിക്കേണ്ടതാണു ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു ഭൂരിസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണെന്നു എന്നാകുന്നു. അതുവരുത്തുന്നതിന്നു നിയമങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകമായി വേണ്ടുന്ന ഗുണം സർവ്വസാധാരണത്വമാകുന്നു. നിയമം സർവ്വസാധാരണമായിരിക്കണമെന്നു പറയുന്നതിന്റെ താൽപര്യം ശിക്ഷാരക്ഷകർക്കുവേണ്ടി അതിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ഏല്പാടുകളും ആ ഏല്പാടുകളെ നടത്തുന്നതിന്നുള്ള സമ്പ്രദായങ്ങളും എല്ലാവരെയും ഒരുപോലെ സംബന്ധിക്കേണമെന്നാകുന്നു. രാമൻ കൃഷ്ണനെ ഉപദ്രവിച്ചാൽ അയാൾക്കു ഒരു കൊല്ലത്തെ കഠിനതടവും ഉപദ്രവിച്ചതു കൃഷ്ണനാണെങ്കിൽ അയാൾക്കു അഞ്ചുരൂപികപിഴയുമാണു നിയമപ്രകാരമുള്ള ശിക്ഷയെങ്കിൽ ആ നിയമം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തെയുണ്ടാക്കുന്നതിന്നു വകാരം കാര്യജനങ്ങൾക്കു ഭൂരിസുഖത്തേയും അധികം പേർക്കു അല്പസുഖത്തേയുമാണു ഉണ്ടാക്കുന്നതു. അതുപോലെതന്നെ നിയമപ്രകാരം രണ്ടുപേർക്കു ശിക്ഷ കണതന്നെ ആയിരിക്കു ആ നിയമം നടത്തുന്നതിൽ ഒരു വകക്കാരുടെ നേരെ കാഠിന്യവും

ഭൂമിപക്ഷഭൂമിസുഖം

മറവയുടെ നേരെ ആദ്യതയും എല്ലാത്തേയും ഒരു പോലെ കാണിക്കുന്നതായാലും അനുഭവം മേല്പാത്തതു തന്നെ. ഒരു നിയമത്തിന്റേയും മറേത പ്രായാധിപന്റേയും ദോഷമാണ്. എന്നാൽ രണ്ടും രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ദോഷം തന്നെ. മേലിൽ രാജ്യഭരണ രീതികളെ കുറിച്ചുണ്ടാവാനുപോകുന്ന ചില വ്യവഹാരങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിനായി ഈ സംഗതി വായനക്കാർ പ്രത്യേകം കാർമ്മവേഷേണ്ടതാകുന്നു.

രാജ്യഭരണ സമ്പ്രദായം ഭൂമിപക്ഷ ഭൂമിസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു തക്കവിധത്തിലായിരിക്കേണ്ടതെങ്കിൽ രാജാവ് എല്ലാവരുടെ നേരേയും ഒരു പോലെ ആചരിക്കുക തന്നെയാണു പ്രധാനമായി വേണ്ടത. ഒരു ജാതിക്കാരും കരാ കൂടാതെ ഭൂമിയെ അനുഭവിപ്പാൻ കൊടുക്കുകയും മറ്റുള്ളവരുടെ പക്കൽ നിന്ന ആവശ്യമുള്ളതോളം ധനം പിഴിഞ്ഞെടുക്കുകയും ഒരു ജാതിക്കാരെ ദുരിക്ഷ സുരിക്ഷ ചിന്തകൂടാതെ ചോരകയും മറ്റു ജാതിക്കാർ എത്ര തന്നെ ദരിദ്രന്മാരോ രോഗികളോ മറ്റോ ആയാലും ദയാഹിനമാല്ലെന്ന വിചാരിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതും അല്പ പക്ഷക്കാരുടെ ഭൂമിസുഖത്തെ മാത്രമേ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ. രാജ്യഭരണത്തിനുള്ള എപ്പാടുകൾ ഗുണത്തിനാകട്ടെ ദോഷത്തിനാകട്ടെ നിഷ്പക്ഷപാതമായി എല്ലാവരേയും ഒരു പോലെ സംബന്ധിക്കുന്നതായിരിക്കണം. രാജ്യഭരണമെന്നത എത്ര തന്നെ നന്നായാലും മനുഷ്യ കല്പിതമായ ഒരു എപ്പാടാകുകൊണ്ടു അശേഷം ന്യൂനതയില്ലാത്ത വരുവാൻ അസാധ്യമായിരിക്കെ ഏക പക്ഷീയമായ എപ്പാടുകളാൽ നിവർത്തുണ്ടായ ദോഷങ്ങളെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു തന്നെ ചെയ്യുന്നത രാജ്യഭരണത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശമായ ഭൂമിപക്ഷ ഭൂമിസുഖത്തിന്നു രീതി വിമോചനമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ.

പ്രജാപാലനത്തിന്നു ഭാരം രാജ്യങ്ങളിൽ ഭാരം കാലങ്ങളിലായിട്ടു എന്തെല്ലാം എപ്പാടുകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും ആ എപ്പാടുകളിൽ എന്തെല്ലാം ന്യൂനതകളുണ്ടെന്നും മറ്റും മേലിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതിൽ ഭൂമിപക്ഷ ഭൂമിസുഖത്തെയാണു ഞങ്ങൾ അടിസ്ഥാനമായ പ്രമാണമായി സ്വീകരിപ്പാൻ പോകുന്നത്.

48

രവ

വിദ്യാവിനോദിനി

അതിനെ സാധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു മതിയാകാത്ത എപ്പാടുകൾ സ
ഭാഷങ്ങളെന്നും സാധിപ്പിക്കുന്നവ പ്രശസ്തങ്ങളെന്നുമാണു ഞ
ങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. ഇതുകൊണ്ടു മേല്പറഞ്ഞ സംഗതി
കളെല്ലാം വായനക്കാരുടെ മനസ്സിൽ എല്ലായ്പ്പോഴും ഉണ്ടായി
രിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഉമോജകലശങ്ങളാലമരകംഭിക്ഷംഭങ്ങളെ
പരാജിതപദത്തിലേക്കടിമയാക്കിയോരംബികേ
പുമാരിപുരുപുണ്യമേസുരുചിരപ്രഭാപൂരമേ
സമാസുരനരാച്ചിതേഗിരിസുതേതുണയ്ക്കേണമേ

(മണന്തല നീലകണ്ഠൻ മൃസ്ത)

വിദ്യാഭിജ്ഞാനം

ശാസ്ത്രം

പുസ്തകം ൧൨ } ധനു മാസം } നവം.

മംഗളം

കുടുംബാഭിജ്ഞാനപ്രമുഖമാദികരസം
 മുടക്കുകുടീരി പലിയഭവരംഗസ്ഥലമതിൽ
 നടിക്കുഞ്ഞങ്ങരക്കുറുക്കുനിവുടയസന്ധ്യാനടനതാം
 വടക്കുന്നാഥൻതൻമുറ്റുചരണംതന്നെശരണം

കവിയൂർ രാമൻനമ്പ്യാർ.

ഇം വേണ്ടതും വേണ്ടതല്ലാത്തതും തുടങ്ങിയും മുടങ്ങിയും ഇരിക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ളവയ്ക്ക് യാതൊന്നും വേണ്ടുവണ്ണം സാധിക്കയില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.

കെ. നാരായണമേനോൻ.

ഇംഗ്ലണ്ടിലെ

രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായം

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം.

ആംഗലസാക്ഷന്മാരുടെ കാലംമുതൽ ഏതൽകാലപര്യന്തം പതിനാലു ശതവർഷങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായത്തിനുള്ള ഭേദഗതികളുടെ മുഖ്യ സംഗതികളെ കുറിച്ചു പരസ്പരം ഖിഞ്ഞ നാലദ്ധ്യായങ്ങളിലായി വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ ഇവിടെ ഉപസംഹരിക്കാം. ആദികാലങ്ങളിൽ, രാജാക്കന്മാരുടെ സ്വ്യാധ്യക്ഷ്യം പല ഉപരാജാക്കന്മാരുടെ കീഴ്വരയിലിരുന്ന പലമാതിരി ജനങ്ങളെ ഏകീകരിക്കുന്നതിൽ അത്യന്തം ഗുണകരമായിരുന്നു എന്നും, അതുനിമിത്തം തങ്ങളുടെ അവകാശസിദ്ധിക്കു അവർ ഒരു ചേറ്റ് ശ്രമിക്കാൻ ഇട വന്നു എന്നും നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞല്ലോ. പിന്നീടു 'പുഷ്പയുദ്ധം' എന്നു കീഴ്ത്തിപ്പെട്ട ആഭ്യന്തരകലഹാനന്തരം വളരെ കുഴപ്പം സംഭവിച്ചതും, പ്രബലന്മാരായ തുറാവംശരാജാക്കന്മാർ നാടുവാണ കാലത്ത് ജനസമുദായത്തിനു ഒരു പുതിയ ജീവനുണ്ടായതും, അചിരേണ ജനങ്ങളുടെ കെട്ടുപാടിനു ദാർഢ്യമുണ്ടായതും, പാർലിമെന്റിന്റെ അധികാരത്തിനു അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടായതും, നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടാതെ ഇരുന്നില്ല. തദനന്തരം നിരോജസ്തന്മാരായ സ്റ്റാർവെച്ച് രാജാക്കന്മാർ, സ്വതന്ത്രാധികാരഭ്രമംനിമിത്തം ദേവാധികാരസപീകാരം ചെയ്ത് ഒരു പുതിയ രാജ്യഭരണസിദ്ധാന്തം എഴുപ്പുത്തുകയാൽ ദുസ്സഹതന്ത്രാസഹിഷ്ണുക്കളായ സാധാരണ ജനസംഘക്കാർ അവരോടു മല്ലിച്ച് ചാർടേഴ്സെന്നാമന്റെ ഹനനത്തിൽ പയ്യുവസാനിച്ചു അതിദാരുണമായ ആഭ്യന്തരകലഹത്തിൽ ജയം സമ്പാദിച്ചു പ്രജകൾക്കു സ്വതന്ത്രത്വം നേടിയതും നാം കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ജേംസ് രണ്ടാമനെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കിയതിനോടു കൂടി ദേവാധികാരസിദ്ധാന്തം ഉൽമുഖിതമായി രാജാവിന്റെയും പ്രജകളുടേയും അവകാശങ്ങളും കൃത്യങ്ങളും നല്ലവണ്ണം വ്യക്തപ്പെട്ടു, അവയ്ക്കു തമ്മിലുള്ള സംബന്ധ

ത്തിനു മുഖിലുണ്ടായിരുന്ന അസ്വാർത്ഥ്യം നീങ്ങിപ്പോയതും നാം പ്രസ്താവിക്കാതെ ഇരുന്നിട്ടില്ല. ഒടുവിൽ കലമാഹാരമുത്താലും ധനപുഷ്ടിയാലും സാധാരണജനങ്ങൾക്കു അടുക്കൂർ പാടില്ലാത്തവിധം വേലികെട്ടി വേർതിരിച്ച് വെക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പ്രഭുപദം കേവലം കൂലിവേലക്കാരനുപോലും അപ്രാപ്യമല്ലാതെ ആയിത്തീർത്തുകൊണ്ടു, സാധാരണജനങ്ങൾക്കു, വിശിഷ്ട, തൊഴിൽപ്പണിക്കർക്കും കുച്ചവടക്കർക്കും,— പ്രാബല്യം സിദ്ധിച്ച് രാജഭരണകൃത്യത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകളായിത്തീർന്നതും നാം മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞല്ലോ. എന്തിനേറെ, മുഖിൽ തലകീഴായിനിന്നിരുന്ന പർവതപോലെ രാജാവിന്റെ ഏകശാസനയിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരുന്ന രാജഭരണത്തരം, ക്രമേണ ഉദയമുഖമായിത്തീർന്ന് അതിവിശാലമായ തടത്തിൽ ഉൾപട്ടമായി നില്ക്കുന്ന ദൃശ്യലമായ അപലത്തിനു തുല്യമായി, പ്രജാനുമതിയിൽ സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ.

ഇതുവരെയും നാം പഴകഥ പറഞ്ഞു കഴിച്ചു. ഇനി നവനകഥ ആരംഭിക്കാം. ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ രാജഭരണം എത്രവിധം നടക്കുന്നു എന്നും, സർവ്വം തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഗവണ്മെന്റു എന്നു പറയപ്പെടുന്ന മഹായന്ത്രകൂടം എന്തെല്ലാം കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും ഓരോ വില്ലുകളുടേയും ചക്രങ്ങളുടേയും കൃത്യങ്ങളെന്താണെന്നും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം.

നിയമനിർമ്മാണമെന്നും കാര്യനിർവ്വഹണമെന്നും ഗവണ്മെന്റിനു രണ്ടുകൂടും കൃത്യങ്ങളുണ്ടെന്നും, ഈ കൃത്യങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ് രാജഭരണത്തന്ത്രത്തിൽ എങ്ങനെ യോജിച്ചിരിക്കുന്നു നിയമ എന്നും നാം പ്രസ്താവിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ നിർമ്മാണം ദൃഢമായി നിയമനിർമ്മാണ കൃത്യത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാം. ആരാണ് നിയമങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നത്? എത്രവിധമാണ് അവ ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നത്?

നിയമങ്ങളെ നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ മൂന്നു കൂട്ടക്കാർ ചേരുന്നു: സാധാരണജനസംഘം, പ്രഭുസംഘം, രാജാവ് ഈ മൂന്നു കൂട്ടക്കാർക്കും ഈ വിഷയത്തിൽ അധികാരം ഒരു പോലെയാണെന്നാണ് വെച്ച്. വാസ്തവത്തിൽ ഓരോരുത്തർ ഏതത്തോളം പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വഴിയെ വ്യക്തപ്പെടും.

പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ നിയമനിർമ്മാണം എന്നുവെണ്ട, ഗവ

മേൽ പറഞ്ഞതുപോലെ രാജാവു തന്നെ ആയിരുന്നു എന്നും, ക്രമേണ അതു ഭേദപ്പെട്ട് ഇപ്പോൾ പ്രജാനുമതി രാജാധികാരം യിൽ സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്നു എന്നും, നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞല്ലോ. എങ്കിലും ഇന്നും രാജ്യത്തിന്റെ അധിപതിയും കാര്യനിർവ്വഹണത്തിന്നു മൂലസ്ഥാനവും പേരിന്നു രാജാവു തന്നെയാകുന്നു. പേരിന്നു രാജാവിനുള്ള അഖണ്ഡമായ ശക്തി വാസ്തവത്തിൽ എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നും, ഗവണ്മെൻറിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു എന്തു കൃത്യമാണ് തിരിച്ചു കൊടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും മനസ്സിലാക്കാം.

മഹാരാജാവിനെ പബ്ലിക് കെട്ടിടങ്ങളെ തുറക്കുകയും, പട്ടാളത്തിന്റെ കവാട്ടു പരിശോധിക്കുകയും, എന്തൊരു ശുഭമായ മറ്റു പബ്ലിക് കൃത്യങ്ങളെ നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നതു നോക്കിനില്ക്കുന്നവർ, അവയിലുള്ള ആഡംബരവും, ഘോഷവും കണ്ടു ഭ്രമിക്കാതെ ഇരിക്കുകയില്ല. അപ്രകാരമുള്ള അവസരങ്ങളിൽ കണ്ടാൽ തന്റെ മഹാരാജ്യത്തിലുള്ള സകല ജനങ്ങളേയും സ്വമേധയാപോലെ രക്ഷിക്കുകയും ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്നു മഹാരാജാവിന്നു സ്വതന്ത്രാധികാരമുണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പോകുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ രാജ്യഭരണതന്ത്രത്തിൽ കേവലം പ്രജകളിൽ ഒരുവനുള്ള അധികാരം പോലെ അല്ലാതെ മഹാരാജാവിന്നു ഇല്ലെന്നും, സാധാരണ നാണുപോലെ അല്ലാതെ ഒരു വിശേഷമോ ആഡംബരമോ ഒന്നും കൂടാതെ സഞ്ചരിക്കുന്ന പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ അധികാരത്തിൽ തുല്യം കുറവാണെന്നും പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾക്കു ആശ്ചര്യം തോന്നാതെ ഇരിക്കുമോ? കാഴ്ചയ്ക്കും വാസ്തവത്തിന്നും തമ്മിൽ ഈ വ്യത്യാസം വന്നതിന്റെ നിദാനത്തെ നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാം.

ആദികാലം മുതൽക്കു ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവിന്നു അസ്വതന്ത്ര സ്വാമിത്വമെ ഉള്ളു. എന്നു വെച്ചാൽ, ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവിന്നു, ചീനത്തിലെയും റഷ്യയിലെയും ചക്രവർത്തികളെപ്പോലെ തോന്നിയതുപോലെ രാജ്യം ഭരിക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല; അഥവാ, ഇല്ല എന്നാണ് എപ്പാട്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധികാരം പ്രജാനുമതിയാൽ ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ പ്രജകൾക്കു പ്രാതിനിധ്യം സിദ്ധിച്ച ഒന്നാമത്തെ പാർലിമെൻറ കൂടിയ ൧൨൧൫-ാമാണ്ടു മുതൽ പാർലിമെൻറിന്റെ അധികാരത്താൽ രാജാധികാരം വ്യവസ്ഥിതമായിത്തീർന്നു. കഴിഞ്ഞ ഇരുനൂറ്റാണ്ടു മുമ്പിൽ മുതൽ മന്ത്രികളുടെ പ്രാബല്യം വളർന്നതി

നോട്ടുകൾ അവരുടെ അധികാരത്താൽ രാജാധികാരം നിശ്ചിതമാക്കിരിക്കുന്നു. മേൽ മന്ത്രിസംഘത്തെ കുറിച്ച ഗൌനിക്കുമ്പോൾ മന്ത്രിമാർ രാജഭരണത്തെ വിട്ട് പ്രജകളുടെ ദാസന്മാരായി തീർന്നെങ്ങനെ എന്നു വിശദീകരിക്കാം. ഈ അവസ്ഥാഭേദംകൊണ്ടു മന്ത്രിമാർക്കുള്ള നാമധേയത്തിനു വ്യത്യാസം വന്നിട്ടില്ലെന്നും, അവരെ ഇന്നും, മഹാരാജാവിന്റെ മന്ത്രിമാർ എന്നാണു വിളിച്ചുപോരുന്നതെന്നും അവിടെ മനസ്സിലാക്കൂ. എന്നാൽ, വാസ്തവത്തിൽ രാജാവു മന്ത്രിമാരെ അനുസരിക്കണമെന്നും, മന്ത്രിമാർ സാധാരണ ജനസംഘത്തെ അനുസരിക്കണമെന്നും, കഴിഞ്ഞ അമ്പതുവർഷത്തിനുള്ളിൽ സ്ഥിരപ്പെട്ടുപോയി. പാർലിമെൻറിന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ, രാജാവനു മന്ത്രിമാരെ, അവർ സ്വയമായി രാജികൊടുക്കാത്തപക്ഷം, നീക്കാനും, അതുപോലെ തന്നെ പാർലിമെൻറിനെ പിരിച്ചയക്കാനും, പാടില്ല.

അതിനാൽ ഇംഗ്ലീഷ് രാജഭരണത്തിനു വെപ്പിലും നടപ്പിലും വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു വ്യക്തപ്പെടുന്നല്ലോ. എന്നാൽ ഈ 'വെപ്പ്' എന്നും 'നടപ്പ്' എന്നും പറയുന്നതെന്തെന്തെന്നു വെപ്പും നടപ്പും ഞാൻ? ആദികാലം മുതൽക്കു രാജഭരണത്തത്തിൽ സ്ഥാപിതമായിരുന്നവയും, ഇപ്പോഴും കീഴ് പതിവനുസരിച്ചു നടത്തിപ്പോരുന്ന എന്നു ധ്യാനിക്കപ്പെട്ടവയും ആയ എപ്പാടുകൾക്കാണ് വെപ്പ് (Theory) എന്നു നാം ഇവിടെ പറയുന്നത്; നടപ്പ് എന്നുവെച്ചാൽ, വാസ്തവത്തിൽ, ഇപ്പോൾ രാജഭരണം നടന്നുപോരുന്ന ക്രമംതന്നെ. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജഭരണത്തത്തെപ്പോലെ വെപ്പും നടപ്പും ഭേദിച്ചിട്ടുള്ള രാജഭരണത്തത്തം മറ്റൊരു രാജ്യത്തിലും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

പീയർ, ബാരൊണെറ്റ്, നൈറ്റ്, എന്നു തുടങ്ങിയ സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കു കൈയ്യും മൂലസ്ഥാനം ഇന്നും മഹാരാജാവിനെ എന്നാണ് വെപ്പ്. സേനാധിപന്മാർക്കു നീട്ടുകൊടുക്കുന്നതിനും മഹാരാജാവിനെ അധികാരമുള്ളവർ എന്നുള്ളതിനു ആർക്കും സംശയമില്ല. പാർലിമെൻറിനെ ക്ലേശിച്ചു വരുത്തുകയും, തൽക്കാലത്തേക്കു വേല വിടുത്തുകയും പിരിച്ചയക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു മഹാരാജാവിന്റെ ഇഷ്ടപോലെ ആകാമെന്നുള്ളതും സർവ്വസമ്മതമാകുന്നു. മഹാരാജാവിനെ ഇഷ്ടപോലെ ഉള്ളവരെ മന്ത്രിമാരായി സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനും, ഇഷ്ടമില്ലാത്തവരെ തൽസ്ഥാനത്തിൽനിന്നും നീക്കുന്നതിനും വിരോധമില്ല. പാർലിമെൻറുകാർ അനുവദിച്ചുകഴിഞ്ഞ നിയമങ്ങളെ കൂടിയും മഹാരാജാവിനെ വിസമ്മതിക്കും, കാര്യം നടപടി

മഹാവിനോദമനു പത്രം

പുസ്തകം ൧൨ { മകരമാസം { നവം ൪

മംഗളം

താളത്തോടുകൂടുംഗാനാഭമിടചേർന്നുള്ളൊരുത്തംപരം
 മേളത്താൽമുറകീട്ടുചെത്തിടയ്ക്കിത്തൊലുംവിയൽഗംഗയ്ക്കു
 ആളീടുന്നൊരസൂര്യപൂണ്മജയേക്കാട്ടാതെമുട്ടുന്നതി-
 ന്നുള്ളൊരുമുഖനധൃജ്ജടിസദാകാലംമമാലംബനം

ഭൂതി.

അദ്ധ്യാത്മശാസ്ത്രമായി തീരുന്നതിന് ഭേദസംശുദ്ധി എ
തയും ആവശ്യമായിരിക്കുകയാൽ, പ്രകാശനാദി വിധികളെ മനു
ഷ്യർ സമുപരി ആചരിച്ചുപോരുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല, അന്നു
പന്ഥാദികളും മറ്റും വിശുദ്ധിയുള്ളവയായിരിക്കുന്നതിനും ശുദ്ധി
ക്കുന്നു. ഇപ്രകാരവും മറ്റു മനുഷ്യർ ശ്രമപ്പെടുന്നതിന്റെ ആ
ശങ്കയൊന്നുമില്ലാത്തതോ? ഓരോ മോക്ഷത്തിന് ജനസാമാന്യത്തിൽ
യിന്ന്, എന്നല്ല എല്ലാവർക്കിനും കിട്ടുന്ന ഉത്തരം സൗഖ്യമാ
യി കാലം കഴിക്കുവാൻ? എന്നാകുന്നു. എന്നാൽ, സൗഖ്യമായി
കാലം കഴിക്കുന്നതിന് ബഹിരിന്ദ്രിയങ്ങളും ഭോജ്യപേയാദികളും മ
റ്റും വിശുദ്ധിയുള്ളവയായിരിക്കുന്നതിന്നു പുറമെ, അന്തരിന്ദ്രിയങ്ങ
ളുള്ള സംശുദ്ധിയുള്ളവയായിരിക്കേണ്ട? ഇതിന്നു ശരിയായൊത്ത
തെ പറയുന്നതിന്നു നവമ്പതി ഇഹലോകസൗഖ്യമുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ
അതെങ്ങനെയും അതെന്തിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു ചോദി
ക്കാം. വിഷയസമുത്തരങ്ങളെ ഇഹലോകസൗഖ്യം ഇല്ലാതാ
ക്കിത്തീർക്കുന്നു എന്ന് പൂരണാദികളിൽ ഉൽഘോഷിക്കുന്നു.

മുഹൂർത്തം സുഖമുദിതം

വിശ്വകീടസുഖമേവം

(ദേവീഭാഗവതം)

മുഹൂർത്തം അതായത് സൂക്ഷ്മവിചാരമില്ലാത്തവർ സുഖമെന്നു തോന്നുന്നത് മലഞ്ചിട്ട കിടക്കുന്ന പുഴക്കരയുടെ സുഖപോലെ തന്നെയാകുന്നു. എങ്കിലും ദുഷ്ടാന്തരൂപമേ പശ്ചാത്താപമുണ്ടാകുന്നതെന്നു.

ഒരു നമ്പൂരിയും ഒരു ശ്രീമൂലനും ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുംകൂടി വഴിയൊരുകെട്ടായപ്പോൾ, വഴിയരികെ, ഒരു വലിയ മത്സ്യത്തെ അനവധിയാളുകൾകൂടി ഖണ്ഡിച്ചു വില്ക്കുന്നതായി ഇവർ കണ്ടു എന്ന് വിചാരിക്കാം. ഇതു കാണുമ്പോൾ ഞാൻ മൂന്നു തരക്കാർ ഉണ്ടാകുന്ന മനോവികാരങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായിരിക്കും?

നമ്പൂരി— ശിവ! ശിവ! കഷ്ടം! കഷ്ടം! ദുഷ്ടന്മാരുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ കഠിനത്വം! ഇവർ നരകത്തിന്റെ അടിപത്തെ തട്ടിലേക്കു പോകാനുള്ളവർ തന്നെ. ഇനി കലിയുഗം മുഴക്കുമ്പോഴോ എന്തും പറഞ്ഞു മൂക്കും വായും പൊത്തി കൂടും.

ശ്രീമൂലൻ— ഐ! എന്തൊരു വലിയ മത്സ്യം! ഇതെന്തെന്നറിയണം. അടുത്തു ചെല്ലുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ദോഷം, പക്ഷെ തൊടാൻ പോണ്ടു എന്നു പറഞ്ഞു കൂടും.

ക്രിസ്ത്യാനി— അല്ല!— മത്സ്യമല്ല! എന്റെ ഭാഗ്യം തന്നെ. എന്തുവിചാരമായാലും വേണ്ടതല്ല. കറാ മേടിച്ചതിനു എന്തു കൂടും.

ഈ മൂന്നു പേർക്കും മൂന്നു വിധം * മനോവികാരങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ഇതിന്നു കാരണമെന്താ? അവർ മൂന്നാളും ആ മത്സ്യത്തെക്കണ്ടത് ഒരു സമയത്താകയാൽ ഞാൻ വ്യത്യസ്തവികാരത്തിന്ന് കാരണം നിശ്ചയമായിട്ടും സമയമല്ല. അവർ മൂന്നു പേരുംകണ്ട മത്സ്യവും ഒന്നു തന്നെ. ആകയാൽ ഞാൻ വികാരങ്ങൾക്കു കാരണമുതമായത് മത്സ്യമല്ല. പിന്നെ ഞാൻ വിവിധം വിവിധവികാരങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നാണ്? ഞാൻ വിവിധവികാരങ്ങൾക്കും ഹേതുഭൂതമായത് നിശ്ചയമായിട്ടും അവരുടെ മനോവൃത്തിയാകുന്നു. നമ്മുടെ മനോവൃത്തി ഏതിൽ പ്രവൃത്തിക്കുന്നുവോ അതിന്റെ ലാഭത്തിൽ നമുക്ക് സുഖമുണ്ടാകും. ആയതുകൊണ്ട്, ആദ്യത്തെ ചോദ്യത്തിന്, സൗഖ്യം മനോവൃത്തിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന് ഉത്തരം പറയാം.

* ചിലപ്പോൾ രണ്ടു വിധമെ ഉണ്ടാകുമ്പോഴും ഉണ്ടാകാം.

ഇതി സൗഖ്യത്തിന്റെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി അല്പം ആലോചി
 കൾ. നമ്മുടെ ചിന്തയ്ക്കു് ഒരു വസ്തുവിൽ പ്രവൃത്തിക്കുമ്പോൾ
 നമുക്ക് അതിൽ ആഗ്രഹം ജനിക്കുന്നു. ഈ ആഗ്രഹത്തോടനുബ
 ന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന മനോവൃത്തികൾ ചലിക്കുമ്പോൾ അവകൾ ആഗ്ര
 ഹരൂപണ പരിണമിക്കുന്നു. ആഗ്രഹം ജനിക്കുമതോടും ആശാഭം
 ഗം ഉണ്ടാകുന്നു. ആശാഭംഗത്തിന്റെ സോദരനായ ക്രോധലോ
 ഭമമേന്ദുരാദികൾ ഇടർത്തുടരെ അപ്പോൾ ഉണ്ടാകും. ഈ കാല
 ക്രോധാദികൾ ക്ഷയകൃഷ്ടകഫാദി ഗാത്രരോഗങ്ങളുടേക്കാൾ അതി ഭ
 യങ്കരങ്ങളത്രെ. ഇങ്ങനെ അതി ഭയങ്കരരോഗങ്ങൾ മസ്തിനെ പിടി
 കൂടിയിരിക്കുമ്പോൾ സൗഖ്യം എവിടെ? ഭൂലോകവാസികൾ, അ
 ല്ലം ചിലരോഴികൾ, ഈ മാനാദരോഗങ്ങളാൽ പീഡിതന്മാരാകുന്നു.
 ആകയാൽ, വിഷയാസക്തന്മാരെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തോളം സൗ
 ഖ്യപദത്തിന്ന് അർത്ഥമില്ല.

എന്നാൽ പിന്നെ ആരെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തോളമാണ് സൗ
 ഖ്യപദത്തിന്ന് അർത്ഥമുള്ളത്? തത്വജ്ഞാനത്തോടുകൂടി വിഷയവി
 രക്തി വന്നാലും സംബന്ധിച്ചെടുത്തോളം അർത്ഥം ഉണ്ട്. തത്വ
 ജ്ഞാനത്തോടുകൂടാത്ത വിഷയവിരക്തന്മാരുണ്ടോ? ഒരു തരക്കാർ വി
 ഷയവിരക്തന്മാരെന്നു് നദിക്കുന്നുണ്ട്. അവരല്ലെന്നത്ഥം, ജ്ഞാന
 തോടുകൂടാത്ത വിരക്തിക്ക് സ്ഥിരതയില്ല. ആകയാൽ ജ്ഞാനം മോ
 ക്ഷത്തിന്ന് എത്രയും ആവശ്യമാകുന്നു.

ബോധോഹൃസാധനെഭ്യോഹി-

സംക്ഷാഭനാക്ഷൈകസാധനം

പാകസ്യവഹ്നിവൽജ്ഞാനം

വിനാശമാക്ഷോനസിദ്ധ്യതി? (ആത്മബോധം)

സാരം— മോക്ഷകരണം ജ്ഞാനംകുന്നു തന്നെ. പാപകവൃത്തിക്ക്
 അഗ്നിയെന്നപോലെ മോക്ഷത്തിന്ന് ജ്ഞാനം അവശ്യം വേണം.
 ഭൂമിയിൽ അനവധി ജ്ഞാനികളുണ്ട്. അവർ മോക്ഷത്തിന്ന്
 അർഹന്മാരാകുന്നുവോ? ഇല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവരുടെ
 ജ്ഞാനം അനുഭവസിദ്ധമല്ല. അനുഭവസിദ്ധമാക്കുന്നത് എങ്ങനെ?
 അതിന്ന് ഒരു മർദ്ദ്യമുണ്ടു്. അതായത് ചിത്രസപരിപൂർണ്ണമായ പര
 ബ്രഹ്മത്തെ സ്നേഹിക്കുക തന്നെ. അതാകുന്നു ഭക്തി. ഭക്തി ഭ
 നിക്കുന്നതോടുകൂടി മനഃശുദ്ധി ഉണ്ടാകുന്നു. ആകയാൽ മനഃശുദ്ധി
 സൗഖ്യാനുഭൂതിക്ക് എത്രയും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇത്ര മ
 ഹത്ത്വമുള്ള ഭക്തിയെപ്പറ്റി അല്പം ചിന്തിക്കാം.

കായാദികളിൽ കൂടിയുള്ള ആത്മാവിന്റെ വഴിയാത്രയിൽ;

പ്രകാശമേവാത്മൈതത്ത്വം ബ്രഹ്മം എന്നറിയുന്നതുവരെ, ഭക്തി വിഷയ
 തത്താൽ മഹാത്മ്യമുള്ളതായി യാതൊന്നുമില്ല. ഭക്തി ജനിതഭാവോ
 മനുഷ്യൻ വിശുദ്ധാത്മാക്കളായി തീരുകയോ, ഭക്തിപരമത പ്രാ
 പിടിക്കുന്നു. ഭക്തിജൻ എന്ന വാക്കിന്റെ ഭാവനയും ഇതത്രെ. ചുറ്റു
 പൂണ്യ വിശേഷത്തിന്റെ പരിപകാശലഭമാകുന്ന ഭക്തി മനസ്സിൽ
 ഉദിക്കുന്നതോടുകൂടി രാഗഭാഷ സംകലമായിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചം അ
 തിരമ്യമായിട്ടും ആയുഷ്കലം പരമാനന്ദമായിട്ടും തീരുന്നു. ഭക്തി
 കുന്നതിലും സ്തംഭിക്കുന്നതിലും ഹർഷപരചൈതന്യം സ്പഷ്ടമായിക്കാ
 ണാം.

നിഷ്പാടഭക്തന്മാർ നന്ന ദുഃഖം ആകുന്നു. അവർ പരമാ
 ത്വത്തിൽ ഉള്ള അഭേദമായ ഭക്തി പ്രാപഞ്ചികന്മാർക്കുള്ള വിഷയം
 സങ്കീർണ്ണമാകാൻ പ്രാബല്യമുള്ളതാകുന്നു. ഭക്തി അനുഭവവും, ത
 ഭാഭേതാൽ മനുഷ്യൻ പരിപൂർണ്ണനായും അമർത്ത്യനായും സംതുപ്ത
 നായും ഭവിക്കുന്നു; അവൻ കാമഭാവലോഭാദികളിൽനിന്ന് വിമുക്ത
 നായും സ്വാത്മപ്രതിപത്തിയില്ലാത്തവനായും തീരുന്നു. ഭക്തി വിര
 ക്തിയുടെ മാതാവായാൽ സകല വിഷയകളും അവൻ നഷ്ട
 മായി തീരുന്നു? എന്ന് നാരദമഹർഷി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

പരമകാരുണികനായ ഹർഷപരൻ തന്റെ ചിദ്രസാർവ്വഭൗതിക
 ലിംഗശരീരികൾ ആസ്വദിപ്പാനായിട്ടല്ല സൃഷ്ടിച്ചാപാരം ചെയ്തി
 രിക്കുന്നത്.

കഷ്ടാഭസൃഷ്ടിചേഷ്ടാബഹുതരഭവഃഖ
 ഭാവഹാജീവഭാജാ
 മിത്രേവംപൂർവ്വമാലോചിതമജിതമയം
 നൈവമദ്വാഭിജാനേ
 നോചേജ്ജീവഃകഥംവാമധുരതർമിദം
 തപഭവപൂർവ്വിദസാർവ്വം
 നേത്രൈഃശ്രോത്രൈഃശ്ചപീതപാപരമസസുധാം
 ഭോധിപുരേരമരൻ?

അർത്ഥം— ഹെ! അജിതൻ! അങ്ങന്റെ സൃഷ്ടിച്ചാപാരം ജീവകോടി
 കൾക്ക് ബഹുപ്രകാരേണയുള്ള സംസാരഭുഖത്തെ വഹിക്കുകനി
 മിത്തം ബഹുക്ലേശത്തെ ചെയ്യുന്നവരായെന്നുവെന്ന് എന്നാൽ മ
 ന്നിൽ ആലോചിക്കപ്പെട്ടു; ഇപ്പോൾ ഞാൻ ഇപ്രകാരമറിയുന്നില്ല.
 അല്ലെങ്കിൽ ജീവകോടികൾ ചിദ്രസാർവ്വമായി മധുരതയായിരിക്കു
 ന്ന അങ്ങന്റെ വപുസ്സിനെ നേത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും ശ്രോത്രങ്ങളെ
 ഞം

മലയാളം

പ്രസ്താവന.

മനുഷ്യൻ ഐഹികമായും പാരത്രികമായും ജ്ഞാതനായി അനേക വിഷയങ്ങളുള്ളവയെപ്പറ്റി സാധാരണക്കാരൻ അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നതു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നാണെന്നു എങ്കിലും അറിയാമല്ലോ. അങ്ങിനെ അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നതു വെണ്ടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽ വളരെ കുറവു കാണുവെങ്കിലും അഭിരുചിയുള്ള മലയാളികൾക്കു സംസ്കൃതം ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ഭാഷകൾ പഠിച്ചു കൈക്കൊണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. എന്നാൽ ഇതരഭാഷകൾ പഠിച്ചു വിദ്യസമ്പാദിക്കുന്നതു കഠിനമായ യത്നവും കാലക്ഷേപവും ചെയ്യുന്നതിന്നു ശക്തിയായിട്ടുള്ളവർ എല്ലാദിക്കിലും വളരെ ചുരുക്കമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഭാഷ ഇപ്പോഴുള്ള സ്ഥിതിയിലിരിക്കുന്നതാണെന്നും മലയാളത്തിലുള്ള ജനസാമാന്യത്തിന്നു വിദ്യയുടെ പരിഷ്കാരവും ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു മാർഗ്ഗമില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എന്നിരിക്കെ ആ ജനസാമാന്യത്തിന്നു അറിവും

സ്വാർത്ഥം വർദ്ധിക്കുന്നതിന്നു ഉപയോഗപ്പെടുന്നതായ പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതായും പട്ടികയിലായും എഴുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുന്ന വിധത്തിൽ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു വിദ്യുസമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരെല്ലാവരും അവശ്യം യത്നിക്കേണ്ടതാണ്.

എന്നതന്നെയുമല്ല, ഇക്കാര്യത്തിൽ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ നാഷണൽ ഉദാസീനത ഹൈന്ദവരായിട്ടുള്ളവർക്കു ഇപ്പോഴും ഉള്ള അവരിഷ്ടതയായ സ്ഥിതിയിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുന്ന ശാസ്ത്ര സംബന്ധമായും മറ്റും ഉള്ള ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യയെ ഉപയോഗിച്ചു വിദ്യാഭ്യാസം നൽകി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാൻ വിശദമാക്കുന്നതിന്നു വേണ്ട യോഗ്യത നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു ഇതുവരെ സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു സംസ്കൃതത്തിലോ, ഇംഗ്ലീഷിലോ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവർക്കു നിത്യം വേദമണ്ണല്ലോ. എന്നാൽ ഈ യോഗ്യത വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പരിശ്രമംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കാവുന്നതുമാണ്. മുന്നൂറ്റിൽ ചിലപേർക്കു ഇപ്പോഴുള്ളതിന്നുമുമ്പു ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷ ഇതു സ്ഥിതിയിലായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം “ലാറ്റിൻ” എന്ന ഭാഷയിലായിരുന്നു. ഗൗരവമുള്ള കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി എഴുതി വന്നിരുന്നതല്ല. പക്ഷെ സ്വഭാവാഭിമാനികളായ ചില മഹാത്മാക്കൾ അവരുടെ വെദശാസ്ത്രാദികളെ ഇംഗ്ലീഷിലെക്കു പരിഭാഷപ്പെടുത്തുകയും, നൂറ്റാണ്ടായി മറ്റു പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു ആ ഭാഷ ക്രമേണ ഇപ്പോഴത്തെ ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥിതിയെ പ്രാപിച്ചതാണ്. അതുപോലെ തന്നെ യോഗ്യരായിട്ടുള്ളവരുടെ ഉത്സാഹംകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കും അഭിവൃദ്ധിയും പരിഷ്കാരവും ക്രമേണ വരുത്താവുന്നതാണ്.

മെല്ലാഞ്ഞെ ന്യൂനതകളെ ഞങ്ങളാൽ കഴിയുന്നതെന്തൊരു ഉപരിഹരിക്കുന്നതിന്നാകുന്നു ഞങ്ങളുടെ ഈ പരിശ്രമം. എന്നാൽ ഇത- “തിരീഷ്ട്സ്തരംമൊമാദൃഡുപെനാസ്തിസാഗരം” എന്നു പറഞ്ഞപോലെ ആയിരിക്കാം. എങ്കിലും-

“ദൈവനിവേശകരപൗരവ്യമാത്മശക്ത്യാ യതൈകതയദിനസിദ്ധ്യതികൊത്രദോഷഃ”

എന്നുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു സ്വദേശീയന്മാരുടെയും സ്വദേശ

യുടെയും അഭിപ്രായപരിഷ്കാരത്തിലും തല്പരനായ മ
ഹാജർ ഞങ്ങളുടെ ഈ യത്നത്തെ അഭിനന്ദിച്ചു ഇത സാധ്യ
മാകുന്നതിന്നു വേണ്ട സഹായങ്ങൾ ചെയ്യുമെന്നു ഞങ്ങൾ ചു
ണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഈ മാസിക പുസ്തകം തൽക്കാലം ൩൨ ഭാഗമായും മെ
ലാൽ ജനങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന സഹായത്തിന്റെ അവസ്ഥ
പൊലെ ഭാഗങ്ങൾ കൂട്ടിയും പ്രസിദ്ധം ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം നി
ശ്ചയിച്ചു ഞങ്ങൾ ഇതിന്നു തുനിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ ൩൨ ഭാഗ
ങ്ങളെ രണ്ടു വണ്ഡമായിവിഭാഗിച്ചു പൂർവ്വവണ്ഡത്തിൽ നാനായി
ഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസംഗങ്ങളെയും, ഉത്തരവണ്ഡത്തിൽ
അച്ചടിക്കപ്പെടാത്തതായ പ്രാചീനമൊന്നുവീനമൊത്തായ ഗ്രന്ഥ
ങ്ങളെയും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തത്തക്കവണ്ണവും നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.
ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു അറിയേണ്ടതായ പല സംഗതി
കളെപ്പറ്റി ജനങ്ങൾക്കു അറിയാവുന്നതിന്നുപുറമെ പ്രശസ്ത
ങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രചാരത്തിന്നു വഴിയാകുന്നതാണു
മല്ലോ. ഈ പരിശ്രമത്തിന്റെ അഭിപ്രായം എന്നുവെ
ന്നിലനില്ക്കുന്നതിന്നുകൂടി വിദ്യാനായകരുടെയും ധനികന്മാരുടെ
സഹായം പ്രത്യേകം ആവശ്യമാകുകൊണ്ടു ഇതിന്റെ ഭാവിയാ
യ ശ്രമങ്ങളെ ഞങ്ങൾ അവരുടെ കയ്യിൽ സമർപ്പിച്ചിരിക്കു
ന്നു.

ഭാഷാകവിത.

ഭാഷാകവിതയുടെ അവസ്ഥ വളരെ കഷ്ടമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതിനെ ഭക്ഷിക്കുകയും പുച്ഛിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത ഒരു ഉൽകൃഷ്ട മൂലമാണെന്ന പ്രായേണ ഞങ്ങൾ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നും.

“ഭാഷയായിട്ടു ചമയ്ക്കുന്നവിദ്യയിൽ
ദൈവമകനുവന്നിടുവാൻ ഭഗവതം”

എന്ന പണ്ടുപണ്ടെ ഉള്ള പരിഹാസം ഇപ്പോഴും അശേഷം കുറവു കൂടാതെ എല്ലാദിക്കിലും കേൾപ്പാറുണ്ട്. സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരായ മലയാളികൾക്കു സാധാരണയായി ഈ പരിഹാസമുണ്ടെന്നതന്നെയല്ല ഭാഷാകവിതയിൽ അഭിരുചിക്കത്തക്കതായി എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്ന പരീക്ഷിച്ചു നോക്കുവാൻ പൊലും അവർക്കു ക്ഷമയില്ല. ഉദാഹരണങ്ങൾ

“ഭാഷാകവിനിവഹായം
ദൈവകരപദപിഭാതിഭവനെതലെ
പ്രായേണവൃത്തമീന
സ്തൂതാലോകനിരസ്തോപ്രസരഃ”

എന്ന ശ്ലോകം അവർക്കു ഭാഷാകവിതയെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തൊരു ഉമുള്ള ചെടമാണ്. എന്നാൽ അവർക്കു ഇങ്ങിനെ തോന്നുന്നതവളരെ ശോചനീയമാണെങ്കിലും അതിനെ കുറിച്ചു അത്ര അല്പമെപ്പട്ടുവാനില്ല. എത്രയൊ ഗംഭീരങ്ങളായി രസാലങ്കാരാഭിരൂപിപ്പുണ്ണങ്ങളായിരിക്കുന്ന സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളിലെ രസം ആസ്വദിക്കുന്ന ഈ സഹൃദയന്മാർക്കു ഭാഷാകവിതയിൽ അഭിരുചിതോന്നാത്തത വളരെ കഷ്ടമല്ലെന്ന പറയാം. അതുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾക്കു അവരുടെ പെരിൽ പറയത്തക്കതായ വ്യവഹാരം ഒന്നു ഇല്ല.

എന്നാൽ വാസ്തവമായിട്ടു ഞങ്ങൾക്കു വെറെ ചിലരുടെ പെരിൽ കുറെ വ്യവഹാരം ഉള്ളതുമാണ്. നാലു സദ്യ്ക്കും കാപ്പും പഠിച്ചു രണ്ടു മൂന്നു അങ്കം നാടകവും വായിച്ചു കെമന്തമായി ന

ടക്കുന്ന ചില പണ്ഡിതന്മാരായുണ്ടു. അവർക്കു യോഗ്യരായ വിദ്വാന്മാർക്കു അറിഞ്ഞിരിക്കാഞ്ഞിട്ടു, എന്ന വിചാരിച്ച ഭാഷാകവികളെ പരിമാസമാണു. അഗസ്ത്യമുത്തമുൻ ഈ സമുദ്രം മുഴുവൻ പാനം ചെയ്തില്ല, എന്ന പറഞ്ഞു ഞെളിഞ്ഞ പട്ടാര പൊലെ ഉള്ള ഈ മഹാനുഭാവന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കും പണ്ടു കണ്വൻ നമ്പ്യാര ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെന്നു തൊന്നുന്നു.

“കുറഞ്ഞൊരുവിശേഷത്തെ അറിഞ്ഞൊരു ജനകുറം പറഞ്ഞെന്നാലതുകൊണ്ടു തരിമ്പാകുണ്ഠിതമില്ല അറിയാത്ത മഹാമുഖൻ തെറിവാക്കു പറഞ്ഞെന്നാൽ എറിഞ്ഞു കാലൊടിക്കാമെന്നറിഞ്ഞുകാൾവിനെല്ലാരും” സംസ്കൃതത്തിലുള്ളതെല്ലാം നല്ലതാണെന്നും മലയാളത്തിലൊന്നും അങ്ങിനെ വരുവാൻ പാടില്ലെന്നും ഇവർ കണ്ണടച്ചു തീച്ചയാക്കി ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ കവിതയുടെ ഗുണഭോഷം അറിയുകയോ അതിന്റെ രസം അനുഭവിക്കുകയോ ഇവർ ചെയ്യുന്നുണ്ടോ എന്ന വളരെ സംശയമാണു.

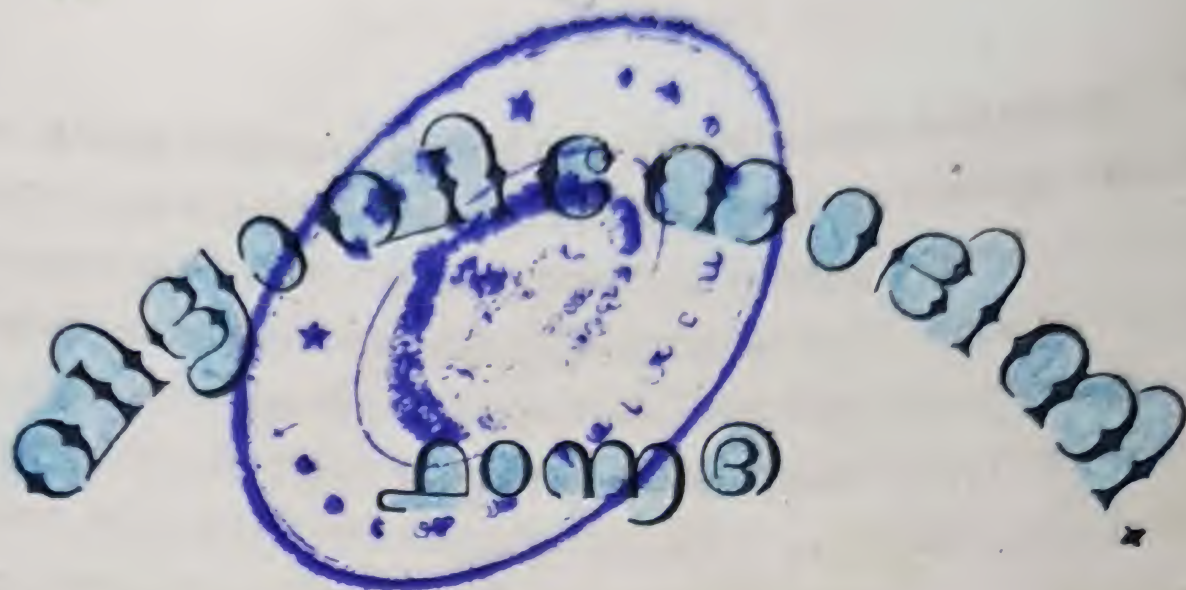
ഭാഷാകവിതയിൽ ആദരവു കുറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിൽ ഇനി ഒരു വകക്കാരെ കൂടി പറയാറുണ്ടു. ഇംഗ്ലീഷു പഠിച്ച യോഗ്യന്മാരായ മലയാളികളിൽ മിക്കവർക്കും അതിൽ അഭിരുചി കുറവായിട്ടാണു കാണുന്നതു. ഇംഗ്ലീഷു കവിതാരിതി പലപ്രകാരത്തിലും മലയാള കവിതാരിതിയിൽനിന്നു വളരെ പ്രത്യുസ്തമായിട്ടുള്ളതാണു. അതുകൊണ്ടു ബാല്യം മുതൽക്കു ഒന്നിൽതന്നെ മനസ്സുവെച്ചു ശീലിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു മറ്റതിൽ സാധാരണയായി രസം കുറഞ്ഞു കാണുന്നതിനെക്കുറിച്ചു അത്ര അത്ഭുതപ്പെടുവാറില്ല. എങ്കിലും സ്വഭാവാഭിമാനം അശേഷം വെടിഞ്ഞ ഇതരഭാഷയിൽ ഏകാഗ്രചിത്തന്മാരായിരിക്കുന്നത വളരെ ശ്ലാഘനീയമാണെന്നു ഞങ്ങൾക്കു ഒരിക്കലും തൊന്നുന്നില്ല.

ഇങ്ങിനെ വിദ്വാന്മാർ പലരും അനുഭവിക്കുന്നതു ഭാഷാകവിതയുടെ സ്തുനതകൊണ്ടോ, അവരുടെ രാസിച്ചത്തിന്റെ കുടിലതകൊണ്ടോ എന്നുള്ളതു ആലോചിച്ചാറുള്ളതാണു. ഇതു രണ്ടും ഇരിന്ന കാരണമായി ഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണു ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. ഭാഷാകവിതയുടെ സ്തുനതകളെ നിരൂപിക്കുന്നതിന്നു

മുമ്പിൽ കാവ്യലക്ഷണാദികളെ കുറിച്ച ആലോചിക്കുന്നത ആവശ്യമാണ്. അതിന്നു ഇവിടെ സ്ഥലം പൊരാത്തതുകൊണ്ടും അതുകളെപ്പറ്റി വരുന്ന പത്രികകളിൽ സവിസ്താരമായി പ്രസ്താവിക്കാൻ നാശ്യയിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും ആ ഭാഗം ഇപ്പോൾ നിർത്തി വെച്ചിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും പുരാതന കവികളിൽ തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ, കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാര, പുനത്തിൽ നമ്പൂരി, കൊട്ടയത്ത തമ്പുരാൻ, അശ്വതി തിരുനാൾ മഹാരാജാവ, മുതലായവരുടെയും; നൂതന കവികളിൽ പൂഞ്ഞാട്ടത്ത നമ്പൂരി, വെണ്മണി അച്ഛൻ നമ്പൂരിപ്പാട, മകൻ നമ്പൂരിപ്പാട, കൊടുങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാക്കന്മാര മുതലായവരുടെയും കവിതകളിൽ രസിക്കാത്തവരെ സഹൃദയന്മാരെന്ന പറയുന്നതിന്നു ഞങ്ങൾക്കു സമ്മതമില്ല.

സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷമുതലായ ഭാഷകൾ പഠിച്ച വിദ്വാന്മാരായിട്ടുള്ളവർ ആദിയിങ്കൽ ഏറ്റവും കൂടുതലായും മറ്റും അതർത്ഥമുള്ള പ്രയാസത്തോടുകൂടിയ മനസ്സിലാക്കയുള്ളു, എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അങ്ങിനെ പ്രയാസപ്പെട്ട ഏറ്റവും കൂടുതലായ അർത്ഥമുണ്ടാകുമ്പോൾ ഒരു കടങ്കഥയുടെ താല്പര്യം മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ കുട്ടികൾക്കുണ്ടാകുന്നതുപോലെ അവർക്കു അർത്ഥത്തിന്റെ ഗുണഭോഷാവെക്കുകൂടാതെ തന്നെ പ്രത്യേകം ഒരു ചമൽക്കാരം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ ശീലിച്ചു വരുന്നവർക്കു മുളകു അധികമുള്ള കൂട്ടാൻ കൂട്ടിശീലിച്ചു വാങ്ങുക എരുവില്ലാത്ത സാധനങ്ങളിൽ രുചി കുറവാകുന്നതുപോലെ അതർത്ഥം സൂഗമമായിട്ടുള്ളതിൽ ചമൽക്കാരം കുറവായി തൊന്നുവാൻ ഇടയുണ്ടു, അപ്പോൾ എത്രയൊ എഴുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുന്ന സ്വഭാവമുള്ള കാവ്യങ്ങൾ നിസ്സാരങ്ങളെന്ന അവർക്കു തൊന്നുന്നത അതുതമല്ല. നൈഷധത്തിൽ അതിസുകതിയുള്ളവർക്കു സാധാരണയായി കാളിദാസരുടെ കൃതികളിൽ അഭിരുചി കുറവായി കാണുന്നത തന്നെ! മെപ്പറഞ്ഞ വാദത്തിന്നു ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു കാളിദാസ പൂതികൾ നൈഷധത്തേക്കാൾ മെലയല്ലെന്നു എരിവില്ലാത്ത സാധനങ്ങൾക്കു സ്വാദില്ലെന്നു ഭാഷാകവിതക്കു സ്വാമ്യമില്ലെന്നു വരുന്നതല്ലല്ലോ.

ഇത തന്നെയല്ല, എത്ര ഭാഷയിലുള്ള കവിതയാലായും വ

പുസ്തകം ഫ.

പൃത്തി ക മാ സ ങ്

നമ്പ്ര ഫ.

മംഗളം.

ഉന്നീടുംപൊന്നുണിപ്പട്ടാരു കരമതു കൊണ്ടുളളാരത്താങ്ങലൊടും
ചിന്നീടുംകെശമൊടുംതൊടുകുറിവിലസുന്മാലപട്ടാഭയൊടും
മിന്നീടുംപന്തടി ചൂങ്ങിനെമുഡമനതാരിട്ടിളക്കിട്ടടുക്കൽ [ന്നെൻ
ചെന്നീടുംഗൗരിതൻപൊക്കുതനുകരളിൽകണ്ടുണാൻകുന്ദിട്ട
(വെണ്മണി മകൻ നമ്പൂരിപ്പാട.)

കല്യാണീനാടകം.

ഇയ്യടെയുള്ള ഭാഷാകവികളുടെ കൃതികളിൽ ചിലത വളരെ ശ്ലാഘനീയമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സാധാരണയായി എല്ലാത്തിലും അലഘുക്കളായ ചില നൃപനന്ദകളും കാണുന്നുണ്ട്. ഒന്നാമതായി ചമൽക്കാരത്തിന്നു മുഖ്യമൊതുവായ അപൂർവ്വത അവരുടെ കൃതികളിൽ വളരെ കുറവായിട്ടാണു കണ്ടുവരുന്നത്. നൂതനങ്ങളായ ഭാവങ്ങളെയും കവിതാരീതികളെയും പ്രയോഗിക്കുന്നവർ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ വളരെ ദുർല്ലഭമാണു. സംസ്കൃതകവികളോ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന ഭാഷാകവികളോ പാരഞ്ഞതെന്നെ പ്രാസംമുതലായ ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളോടുകൂടെ പിന്നെയും പിന്നെയും പാരഞ്ഞ

അക്ഷരലക്ഷം.

മുൻകാലങ്ങളിൽ രാജാക്കന്മാർ വിദഗ്ദ്ധന്മാരെ വെണ്ടുവ
 ണ്നും കൊണ്ടാടിവന്നിരുന്നു എന്നും, ഇക്കാലങ്ങളിൽ അങ്ങിനെ
 ചെയ്യാത്തതിനിമിത്തം വിദ്യാഭിരുചിയ്ക്കും ഭാഷാചരിജ്ഞാനത്തിനും
 ഭാഷാ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഞങ്ങൾ ഇതിന്നുമുമ്പിൽ പ്രസ്താ
 വിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. ഭാഷാചരിത്രമുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ക
 വകൾക്കു അക്ഷരലക്ഷം കൊടുത്തുവെന്നു കാണുന്നുണ്ടു. വിശ
 ഷമായ ഏറ്റാകമാണെങ്കിൽ അതിൽ എത്ര അക്ഷരമുണ്ടോ അ
 ത്രയും അക്ഷരങ്ങൾക്കു ലക്ഷം പണം വീതം കൊടുക്കുന്നതിന്നാണു
 അക്ഷരലക്ഷം എന്നു പറയുന്നതു. മാധാകവി കാളിദാസർ ഒരി
 സ്തൽ ഉണ്ടാക്കിയ നല്ലഏറ്റാകത്തിന്നു പ്രതിഫലമായി ഭാഷാ
 ജാവ തന്റെ രാജ്യം മുഴുവൻ കൊടുത്തു എന്ന നാമു പ്രസിദ്ധമാ
 യി കെട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. രാജ്യം കൊടുത്തുവെന്നും, അക്ഷരലക്ഷം
 കൊടുത്തുവെന്നും പറയുന്നതിൽ അർത്ഥവാദമുണ്ടെന്നു നമുക്കു അ
 ല്ലം ആലോചിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണു. ചരിത്രത്തിൽ ഭാ
 ജരാജാവ വിദഗ്ദ്ധന്മാർക്കു അർത്ഥദാനം ചെയ്തതായി പറയുന്നതു മുഴു
 വൻ ശരിയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രീഭണ്ഡാരം അജ്ഞ
 നന്റെ ആവനാഴികപൊലെയൊ പാഞ്ചാചിയുടെ അക്ഷയ പാ
 ത്രം പൊലെയൊ എടുത്താൽ ഒടുങ്ങാത്ത ഒരു സാധനമായിരുന്നി
 രിയ്ക്കണം. എന്നുമാത്രമല്ല സാധുക്കളും അറിവു കറഞ്ഞവരും
 ആയ തന്റെ അധികം പ്രജകൾക്കു യാതൊരു ഗുണവും ആ
 രാജാവ ചെയ്തിരുന്നില്ലെന്നുള്ളി അനുമാനമുണ്ടുവരുന്നു. ദ്രവ്യമി
 ല്ലാതെ പ്രജരക്ഷയെപ്പോലും രാജാവിന്നു അസാധ്യമാണെന്നു
 പറയാനില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു രാജ്യം കൊടുത്തുവെന്നും അ
 ക്ഷരലക്ഷം കൊടുത്തുവെന്നും മറ്റും പറയുന്നതുകൊണ്ടു വിദ്യ
 യെയും വിദഗ്ദ്ധന്മാരെയും വഴിപൊലെ സമ്മാനിച്ചിരുന്നു എന്നു
 നമുക്കു വിചാരിപ്പാൻ പാടുള്ളു.

ഒരു രാജ്യത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു വിദ്യ പ്രകാശിക്കുന്ന
 മെങ്കിൽ അതിനെ രാജാക്കന്മാർ കൊണ്ടാടേണ്ടതാകുന്നു. മുപ്പ
 ത്താറിൽ നാട്ടുനീതിയ മഹാരാജാവ കഥകളിയെ കൊണ്ടാടിയി
 രുന്നില്ലാത്തതിൽ ഈച്ചരപ്പിള്ള പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഒരു വെച്ചക്കാ
 നായി തീരുകയില്ലായിരുന്നു എന്ന ഞങ്ങൾ പറയണമൊ.
 അതുകൊണ്ട സകലവിധമായ വിദ്യയും പരിഷ്കാരം വരണമെ
 ങ്കിൽ രാജാക്കന്മാരാൽ സപ്തരിഷപ്പെടാതെ കഴിവുവരുന്നതല്ല.
 രാജാക്കന്മാർ സപ്തരിഷ്കൃതങ്ങളായിൽ അതുകണ്ട നാട്ടിലുള്ള സ
 വന്നന്മാർ അതിനെ പിന്തുടരവാനും അതുനിമിത്തം വിദ്യ വി
 ന്നെയും വർദ്ധിപ്പാനും എടുവരുന്നതാകുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ്ക്കാരുടെ ഇട
 യിൽ വിദ്യയെ സമ്മാനിച്ചിട്ടുള്ളതും അതുനിമിത്തം അവർക്കുണ്ടാ
 യിട്ടുള്ള ഗുണവും ആശ്ചര്യകരമാണ്. അവരുടെ ഇടയിലുള്ള
 ഒരു കവീശ്വരൻ ഇയ്യിടയിൽ ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു കാവ്യത്തിന്ന പാ
 ദം ഒന്നു അഞ്ചു പവൻവീതം പ്രതിപലം കൊടുത്തുയെന്ന
 അറിയുന്നു. അക്ഷരപക്ഷം കൊടുത്തതായി നമ്മുടെ ഇടയിലും
 രാജാക്കന്മാർ ഇയ്യിടയിൽ ഉണ്ടായതായിട്ടുള്ളതിന്ന ഒരു കഥ പറ
 യാം.— കൊച്ചി രാജവംശത്തിൽ കുറിക്കാട്ടിൽ തീപ്പെട്ട മഹാ
 രാജാവ എന്ന ഒരാൾ ഉണ്ടായിരുന്നു, അദ്ദേഹം ൯൨൧-ൽ കുറീ
 കാട എന്ന ദേശത്ത കിടന്നാണ് തീപ്പെട്ടത്. തീപ്പെട്ടിട്ടുള്ള
 സ്ഥലം, അതല്ലെങ്കിൽ തീപ്പെട്ടുക സംഭവിച്ചുമാസം ഇങ്ങനെ ര
 ങ്ദാചാനിനെ അവലംബിച്ചാണ് കൊച്ചിമഹാരാജാക്കന്മാരെ
 സാധാരണയായി ഈ നാട്ടുകാർ കാമ്ബവെച്ചുവരുന്നത്. തിരുവി
 താംകൂറിലാണെങ്കിൽ മരിച്ചുകൊല്ലത്തെയോ ജനിച്ച നാളിനെ
 യോ ആശ്രയിച്ചിട്ടായിരിക്കും. കുറിക്കാട്ടിൽ തീപ്പെട്ട രാജാവി
 ന്റെ അവസാനകാലത്തിൽ കൊഴികൊട്ടരാജാവ യുദ്ധത്തിനു
 പുറപ്പെട്ട കൊച്ചിയിൽ വടക്കു പകുതി ഏകദേശം മുഴുവൻ കീ
 ളടക്കി, ഇരിങ്ങാലക്കുടയ്ക്കു സമീപമുള്ള മാപ്രാണവരെ ജയിച്ചു
 എന്നാണ് പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളത്. ഇത പടിഞ്ഞാറെ കൊവില
 കത്തെ സാമൂരിമഹാരാജാവാണ്. കൊഴിക്കാട രാജവംശം മൂ
 ന്നുകൊവിലകമായി തിരിഞ്ഞുപാങ്ങുന്നതിൽ യുദ്ധസാമന്ത്രിയും അ
 ധികമായി കണ്ടിട്ടുള്ളത പടിഞ്ഞാറെ കൊവിലകത്തെയുമാണ്.

ആ കൊവിലകത്തെ രാജാക്കന്മാർക്കു മൂപ്പ കിട്ടിയതാൽ കൊച്ചി മഹാരാജാവിന്റെ നെരെ യുദ്ധത്തിന്നു ഒരുങ്ങുകയാണു ആ പ്രത്തെ പണി. അവർക്കു അധികകാലം മൂപ്പ കിട്ടിയിരിക്കുവാൻ യോഗം വന്നിട്ടുമില്ല. യുദ്ധസാമന്ത്രിമുള്ള രാജാക്കന്മാർ ഭീഗ്വാ യുദ്ധസാധാൻ പ്രയാസമാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയാനില്ലല്ലോ. ഇദ്ദേഹം ഏകദേശം പത്തു കൊല്ലത്തോളം തൃശ്ശിവപേരൂർ പാട്ടു. ഇതിനിടയിൽ കൊച്ചിയിൽ ഒരു രണ്ടു രാജാക്കന്മാർ തീപ്പെട്ട ഫെതുവാൽ കൊഴിക്കാട്ടു രാജാവിന്നു വളരെ അലാഗ്രംകൂടാതെ തൃശ്ശിവപേരൂർ താമസിപ്പാൻ സംഗതി വന്നു. കൊച്ചിയിൽ തീപ്പെട്ട മഹാരാജാവിന്നു മൂപ്പകിട്ടിയതുകൊണ്ടു യുദ്ധത്തിന്നു ഒരുങ്ങുകയും വിട്ടുപോയിരുന്ന പ്രദേശങ്ങൾ മുഴുവൻ തിരിയെ വീണ്ടെടുക്കുകയും ചെയ്തു.

സാമൂരിരാജാവു തൃശ്ശിവപേരൂർ താമസിക്കുന്നകാലത്തു അദ്ദിക്കിലുള്ള ജനങ്ങളെ തന്നിന്നു സ്വാധീനമാക്കുന്നതിന്നു പ്രയത്നം ചെയ്തു. അന്നു ജനങ്ങളിൽ പ്രബലന്മാരെന്നു നമ്പൂരിമാരായിരുന്ന തുകൊണ്ടു അവരെ സ്വാധീനമാക്കുവാനാണു അധികം ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതു. മലയാള ബ്രാഹ്മണരായ നമ്പൂരിമാർ തൃശ്ശിവപേരൂർ, തിരുനാവായ ഇങ്ങിനെ രണ്ടുയോഗമായി പിരിഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ തിരുനാവായ യോഗം കൊഴിക്കാട്ടു കൂറും മറെറുത കൊച്ചിക്കൂറും ആണെന്നു നമുക്കു എല്ലാവർക്കും അറിയാമല്ലോ. അതിൽ തൃശ്ശിവപേരൂർ യോഗക്കാരെയും തന്നിന്നു സ്വാധീനമാക്കുന്നതിന്നു നല്ല തരമായി എന്നു വിചാരിച്ചാണു സാമൂരി പ്രയത്നം തുടങ്ങിയതു. നാലാമത്തെ ഉപായംകൊണ്ടു സ്വാധീനമാക്കിയെന്നു പറഞ്ഞുനന്നു; നിഷ്പ്രയോജനമാണെന്നു ആ ചുരുധിമാൻ അറിഞ്ഞതിനാൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടുപായങ്ങളാണു നമ്പൂരിമാരുടെ നെരെ പ്രയോഗിച്ചതു. അങ്ങിനെ നിബ്ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്നകാലത്തു പെരുമനം ഗ്രാമത്തിൽ ചെന്നു കിരാട്ടാട്ടു ഗ്രാമത്തിൽ തെക്കിനിയെടത്തെ ഒരു നമ്പൂരിപ്പാട തൃശ്ശിവപേരൂർ താമസിപ്പിച്ചിരുന്നു, അദ്ദേഹം ഒരു ഏകാകമുണ്ടാക്കി സാമൂരിരാജാവിന്നു കൊടുത്തു.

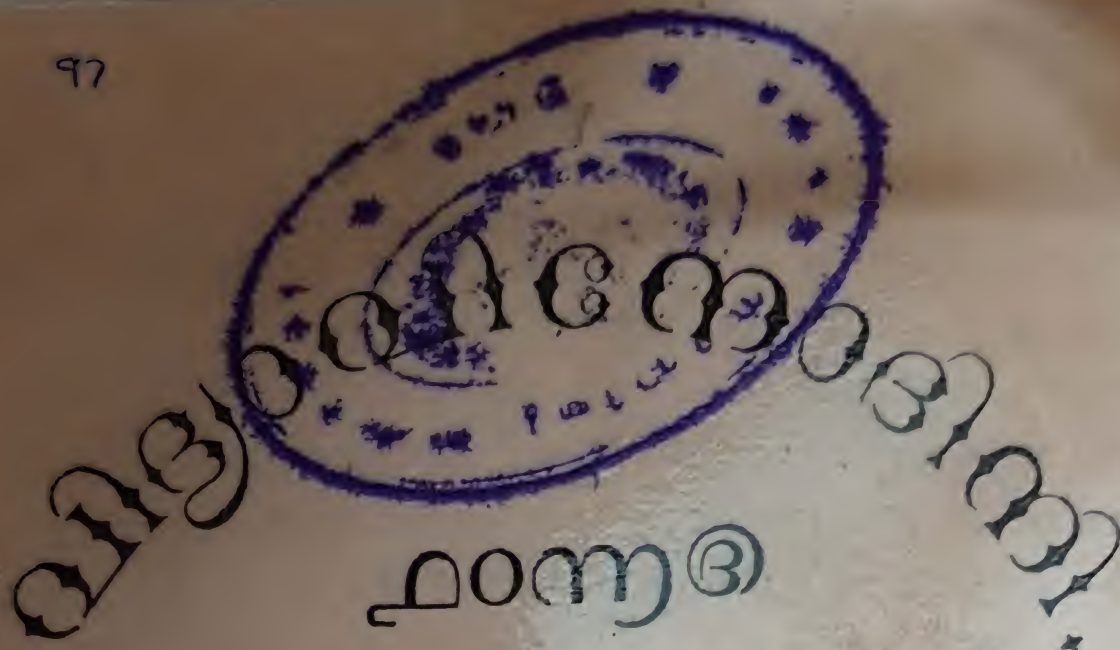
“മാടക്കുമാരമണബാഹുബാഭിമുഖാ
സേയംസഭാപരവശേതിനശഭനീയാ
ഏകാകിനീനിശിചരാലയമധ്യഗാവി
കിംരാമഭദ്രദിതാദശകണ്ഠമാപ”

അതിന്റെ ഭാഷാ:--

“പരവശമതിലാകില്ലെന്നമെകൊച്ചിരാജൻ
കരബലമതുകാക്കുന്നിസ്സഭാശങ്കവെണ്ടോ
പരമൊരുണയെന്നെന്ദ്രരാഘവൻപതിരാത്രി-
ഞ്ചരരിടയിൽവസിച്ഛംഭാവണാധീനയാക്കോ”

ഇത കെട്ടപ്പെടാൻ കൊച്ചിരാജാവിന സന്തോഷമായിരുന്ന പാ-
വാനില്ലല്ലോ. അക്കാലത്ത അനവധി സ്വത്തുണ്ടായിരുന്ന കാ-
ഞ്ഞൂര എന്ന ഒരു തറവാട അന്യംവന്ന കിടന്നിരുന്നു. അതിൽ
ഭാരതപ്പഴയ്ക്കു തെക്കുഭാഗമുള്ള ഭൂമിയെല്ലാം തെക്കിനിയെടത്ത ന-
മ്പൂരിപ്പാട്ടിലെക്കു കൊടുത്തു. ഇന്ന ദേശമംഗലത്ത മനസ്സുപയ്ക്കു-
ള്ള വസ്തുക്കളിൽ അധികവും ഇങ്ങിനെ കിട്ടിട്ടുള്ളതാണെന്നാണു
പറഞ്ഞ കെൾക്കുന്നത. കൊച്ചിയിലെ പണം പുത്തനായിട്ട ഗ-
ണിക്കുന്നതായാൽ ഈ ഏറ്റാകത്തിന്ന ഏകദേശം അക്ഷരപക്ഷം
തന്നെ കൊടുത്തിട്ടില്ലെന്ന സംശയിക്കാം. അക്ഷരപക്ഷം കൊ-
ടുക്കത്തക്കുഗുണം ഈ ഏറ്റാകത്തിന്നുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ പറയുന്നി-
ല്ല. ഏറ്റാകഗുണം കണ്ടിട്ട മാത്രമാണ ഇത്രയും ദ്രവ്യംകൊടുത്തത
എന്നും ഞങ്ങൾ പറയുന്നില്ല. വിദ്വാന്മാരെയും വിദ്വയെയും വെ-
ണ്ടുംവണ്ണം സമ്മാനിച്ചിരുന്നുവെന്ന മാത്രമേ ഞങ്ങൾ സാധി-
ക്കുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട ഇന്നുള്ള രാജാക്കന്മാരും അവരുടെ പൂർവ്വി-
കന്മാരും നടന്നമാതിരിയിൽ വിദ്വാഭിവൃദ്ധിക്കും ഭാഷാപരിഷ്കാരത്തി-
ന്നും വെണ്ടവിധം യതാചെയ്തു അവർക്കും നാടിന്നും സുഖവും യ-
ശസ്സാമെല്ലാമെൽ വർദ്ധിപ്പിക്കുമെന്ന ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.

പുസ്തകം ഫ.

മ ക ര മാ സ ങ

നമ്പർ ൪.

മംഗളം

—o—o—o—

സിന്ധുരശ്മിവിളങ്ങുന്നചിര രചിയൊടുപുഞ്ചിരിക്കൊഞ്ച
ലൊടും മന്ദാക്ഷത്തൊടുമൊമൽകരമരിൽവിലസുംമാലതിമാല
യൊടും । നന്ദിഷംമാറുരുന്തിരുവടിയെവരിച്ചീടുവാൻമൊദമൊ
ടും മന്ദംചെല്ലുന്നകുന്നിൻമകളുടെകുളർമൈപെന്തുണൊന്നൊത്തി
ടുന്നെൻ॥

(കൊടങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിതമ്പുരാൻ)

✓ കാവ്യോദ്ദേശം.

കാവ്യങ്ങൾവായിക്കുകയും അതുകളിൽരസിക്കുകയും ചെയ്യു
ന്നവർ നമ്മുടെകൂട്ടത്തിൽ പലരുമുണ്ടെങ്കിലും അതുകളുടെ ഗുണാ
ഗുണങ്ങളെസൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നവർ വളരെമുണ്ടാകുന്ന
ശയമാണ്. വായിക്കുന്നവരിൽപലരും ഭാരത കവിതകളെകുറിച്ച്
അഭിപ്രായങ്ങൾ പറയുന്നത ഏകദേശം സംഗീതജ്ഞാനമുണ്ടെ
ന്നുള്ള അഭിമാനംമാത്രമുള്ളവർ അകാലത്തിൽ താജംപിടിക്കുക

ആദികൈരളചരിത്രം.

മലയാളത്തിൽ ഇപ്പൊഴുള്ള ജനങ്ങളെ ഏതദ്ദേശീയനാ
രെന്നും അന്യദേശീയനാണെന്നും രണ്ടുഭാഗമായി വിഭജിക്കാം. ഇ
തിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞവർ മലയാളത്തിൽ ആദികാലംമുതൽ വ
സിച്ചുവന്ന ആദിമനിവാസികളായ നികൃഷ്ടജാതിക്കാരും രണ്ടാമ
തം പറഞ്ഞവർ ഭാരതദിക്കുകളിൽ നിന്ന മലയാളത്തിൽവന്ന പാ
ൽത്ത കാലക്രമംകൊണ്ടു മലയാളികളായി രീതിവരും ആകുന്നു. ഇ
തു കൂടാതെ അധികകാലമായി മലയാളത്തിൽ വസിച്ചുവരുന്നു എ
ങ്കിലും മലയാളികളോട് യോജിക്കാതെ അശേഷം തിരിഞ്ഞനി
ല്ക്കുന്നവരായും ചിലരുണ്ടു. ഏതദ്ദേശീയനാണെന്നവരിൽ ആദി
യാണാരും കൃഷിയുടെ ആവശ്യത്തിന്നു പ്രത്യേകമായി ഉപയോ
ഗപ്പെടുത്തിവരുന്നവരുമായ ചെറുവർ, പുലയർ, വെട്ടുവർ മുത
ലായവരും കാടുകളിലും മലകളിലും വസിച്ചുവരുന്ന കുറവർ, പാ
ണർ, കുരിച്ചിയർ, മലയർ, കാടർ മുതലായവരും ഉൾപ്പെടുന്നു.
അന്യദേശീയനാണെന്ന കൂട്ടത്തിൽ നമ്പൂരിമാർ, നായന്മാർ ഇവ
രിൽനിന്നുണ്ടായ സങ്കരജാതികൾ, ദിഗ്ഗേഭത്താൽ തിയ്യർ, ഇഴ
വർ, ചൊവന്മാർ, മന്നാന്മാർ, എന്നിങ്ങിനെ പലവിധത്തിൽ
പെര വിളിച്ചുവരുന്നവർ, സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ, ഇവർ
തൽ പരദേശത്തുനിന്നുവന്ന മലയാളത്തിൽ കുടിയേറിയതായ
വെറെ അനേകജാതിക്കാരും ഉൾപ്പെടുന്നു. അവരിൽ ഒന്നാമതാ
യി മലയാളത്തിൽ വന്നതാ തിയ്യരാകുന്നു എന്നും തിയ്യർ എന്ന

പദം ദീപർ എന്ന പദത്തിൽനിന്ന ലോപിച്ചതും ദീപിൽനിന്നുവന്നവർ എന്നത്വമുപാകുന്നു എന്നും ഈഴവൻ എന്ന പദം സീഴം അല്ലെങ്കിൽ സിംഹളം എന്നതിൽനിന്ന ഉത്ഭവിച്ചതാകുന്നു എന്നും ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാമതായി വന്നവർ തിയ്യരാകുന്നു എന്ന പറയുന്നതിനുള്ള കാരണമെന്തെന്ന വിശദമാവുന്നില്ല.

അവർ ദക്ഷിണദിക്കിൽനിന്നു വന്നു എന്നും മലയാളത്തിൽ തെങ്ങുകൾ ആദ്യമായി കൊണ്ടുവന്നത അവരാകുന്നു എന്നും ഒരു കിംവദന്തി ഉണ്ട്. തെങ്ങു അല്ലെങ്കിൽ തെൻകായി എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം തെക്കൻദിക്കിലുള്ള ഫലം എന്നാകുന്നു എന്ന ചിലർ വിചാരിക്കുന്നു. നാളികേരവൃക്ഷങ്ങളെ തിയ്യരാണ് ആദ്യം മലയാളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നതെന്ന വിചാരിക്കുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അവർ ദക്ഷിണദിക്കിൽനിന്നു വന്നവരാണെന്ന പറയുന്നത. മലയാളരാജ്യത്തു തെങ്ങുകൾ അധിക സമൃദ്ധിയായി ഉള്ളതുകൊണ്ടു അതിന്നു സംസ്കൃതത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതായ നാളികേരം എന്ന പദത്തിന്റെ ഉത്തരാർത്തിൽനിന്നു മലയാളരാജ്യത്തിന്നു കേരളമെന്ന പെരുണ്ടായി എന്നു ഒരുഭിപ്രായം ചിലർക്കുണ്ട്. തെങ്ങു മലയാളത്തിൽ വളരെ പുരാതനകാലംമുതൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും ഉദ്ദേശം ക്രിസ്റ്റാബ്ദം ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടതായ “പെർപ്പെസ്സ” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മലയാളരാജ്യവും ഗ്രീസ്സു, ഈജിപ്തു മുതലായ പശ്ചിമരാജ്യങ്ങളും തമ്മിൽ നടന്നുവന്നിരുന്ന കച്ചവടത്തിൽ മലയാളത്തിൽനിന്നു അയച്ചിരുന്ന ചരക്കുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഈ വൃക്ഷത്തെ കുറിപ്പോ അതിൽനിന്നു ഉണ്ടാക്കാവുന്ന അനേകവിധമായ സാധനങ്ങളെക്കുറിപ്പോ യാതൊന്നും പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നില്ല. ആകാലത്തു ഈ വക വൃക്ഷങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ ഭൂമിയിലെ കല്പകവൃക്ഷമെന്നു പറയാവുന്നതും മനുഷ്യർക്കു അതുവൃക്ഷങ്ങളെക്കുറിപ്പോ അതുകളുടെ ഫലങ്ങളെക്കുറിപ്പോ നാളികേരിലും മെല്ലാത്ത ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒരിക്കലും കാണാതിരിക്കുന്നതല്ല. ക്രിസ്റ്റാബ്ദം ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ ആറാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ മലയാളരാജ്യത്തെക്കുറിപ്പു പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നതായ യാതൊരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ

നമ്മളിലും ഈ വക വൃക്ഷങ്ങളെപ്പറ്റി ഒന്നും കാണുന്നില്ല. എ
 ന്നാൽ ചിലവൃക്ഷങ്ങളെയും അതുകൂടെ ഫലങ്ങളെയും കുറിച്ച
 ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്ന വിവരണങ്ങൾ നൊക്കുമ്പോൾ
 ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർ നാളികേരവൃക്ഷങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ലെ പറയു
 ന്നത എന്ന സംശയംതോന്നും. ആറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മലയാള
 രാജ്യത്തു വന്നപോയതായ ഒരു ഭൂസഞ്ചാരി ഈ വൃക്ഷത്തെപ്പറ്റി
 പറയുന്നത് നൊക്കുമ്പോൾ ആ കാലത്തു മലയാളത്തിൽ നാളി
 കേരവൃക്ഷങ്ങൾ സമൃദ്ധിയായി ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന നിസ്സംശയ
 മായി പറയാം. അയാൾ നാളികേരമെന്ന സംസ്കൃതപദത്തിന്നു
 ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ “ആശിച്ചു” എന്നൊരു പദം ഉപയോഗിച്ചതാ
 യി കാണുന്നു. നാളികേരവൃക്ഷങ്ങളെ മലയാളത്തിൽ ആദ്യംകൊ
 ണ്ടുവന്നത തിയ്യരാണ് എന്ന ചിലർ പറയുന്നത് യഥാർത്ഥമാ
 ണെങ്കിൽ അവർ ഈ ദിക്കിൽവന്നത ഒന്നാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെയും
 ആറാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെയും എട്ടെങ്കായിരിക്കണം. ഈ ജാതിക്കാർ
 മലയാളത്തിൽ വന്നതിനെക്കുറിച്ചുകേരളോല്പത്തിയിൽപറയുന്ന
 കഥ ശരിയെന്ന വിചാരിക്കുന്നതായാൽ അവർ വന്നത ഒടുവില
 ത്തെ ചെറുമാൻപെരുമാളായ ഭാസ്കരവിവർമ്മ പെരുമാളുടെ കാ
 ലത്താകുവാൻ പാടുള്ളു. എന്നാൽ സ്ഥാണുരവിശ്വപെരുമാൾ
 സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു എഴുതി കൊടുത്തിട്ടുള്ള താമ്രശാ
 സനത്തിൽ തിയ്യരുടെ യോഗത്തെപ്പറ്റി ചിലപ്രസ്താവങ്ങൾ ഉ
 ണ്ടെന്നതെന്നയല്ല അവരുടെ യോഗത്തിൽ പ്രമാണിയായി ഒ
 രാൾ ഉള്ളതായും അവർക്കു തുല്യപദകാശമെന്നും എന്നിവകാശ
 മെന്നും രണ്ടു പ്രത്യേക അവകാശങ്ങൾ ഉള്ളതായും പറഞ്ഞു കാ
 ണുന്നു. മെപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു പ്രത്യേകവകാശങ്ങളും അവരുടെ തൊ
 ഴിച്ചിനെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു എന്ന പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ
 താമ്രശാസനത്തിൽ അവരെ ഉൾപ്പെടുത്തുവാൻ തക്കപ്രാധാന്യം
 അവർക്കുണ്ടാകുവാനും അവർ ഒരു യോഗമായിചെന്ന് തങ്ങൾക്കു
 ചില പ്രത്യേക അവകാശങ്ങളെ രാജാവിങ്കൽനിന്നു വാങ്ങുവാ
 നും ഉള്ള പ്രാപ്തി അവർക്കുണ്ടാകുവാനും അവർ രാജ്യത്തുവന്ന
 ഉടൻതന്നെ സാധിക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു ഈ താമ്രശാസനം
 ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു വളരെകാലം മുമ്പുതന്നെ അവർ മലയാളത്തി
 ൽവന്നു കടിയെറി എന്ന ഏകദേശം തീർച്ചയായി പറയാം.

എന്നാൽ ഈ താമ്രശാസനം എഴുതിയ കാലത്തെക്കുറിച്ച് വളരെ അഭിപ്രായഭേദമുണ്ട്. കാലനിണ്ണയം ചെയ്യുവാൻ കുറെ പ്രയാസമായും കാണുന്നു. ചിലരുടെപക്ഷം ഇത കല്പബ്ലം നന്ദപുരം-ാം വർത്തിന്നശരിയായ ക്രിസ്തുവർഷം ൨൮൦-ൽ സ്ഥാണാവിഗ്രഹപെരുമാൾ ചാറുവൻ സാപ്പർഐസാ എന്നൊരാൾക്കു എഴുതികൊടുത്ത ഒരു ആധാരമാകുന്നു എന്നാണ്. ഇയ്യടയിൽ ഈ താമ്രശാസനത്തെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചു കാണുന്ന ചില മഹാനാരായ വെള്ളക്കാർ മെല്ലാഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. ഫാഗ്ഗ് എന്ന ജർമ്മൻപണ്ഡിതൻ ഇത ക്രിസ്തുബ്ലം ഒമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഉണ്ടായി എന്നു പറയുന്നു. ബെണ്ണൽ എന്ന ഇംഗ്ലീഷപണ്ഡിതൻ ഇത ക്രിസ്തുബ്ലം നൈ-ാമാണ്ടിൽ എഴുതിയതായ വെറെ ഒരു താമ്രശാസനം ഉണ്ടായി. ഏകദേശം അമ്പതുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം എഴുതിയതായിരിക്കണമെന്ന അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ ഏതവിധത്തിൽ ഇരുന്നാലും തിയർ മലയാളത്തിൽ ആദ്യംവന്നത ഇന്നു പൊള്ളെന്ന കാലനിണ്ണയം ചെയ്യുന്നതിന്നു പ്രബലപ്പെട്ടതും വിശ്വസിക്കത്തക്കതുമായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ കിട്ടുവാൻ അസാധ്യമായി കാണുന്നു.

പെയ്യാവഴിക്കുമഴയുംമഴുകിക്കളിപ്പാ
നയ്യാതണത്തലവുങ്കളുവുചുരുക്കം
കയ്യാലൈവണമവിലങ്കളഭാവിണീകെ
ളിയ്യാളുകൾക്കുവിഷമംപരദേശവാസം॥

— 0 —

ദയയൊരുപവലേശംപൊലുമില്ലാത്തദേശം
കരിയൊരുപദേശംപാക്കിലത്രത്തമൊശം ।

പാതിപ്രത്യുനിദാനം.

മുൻ വിവരിച്ചപ്രകാരം ശൈതകേതുവിനെപ്പോലെയുള്ള അഭിപ്രായക്കാര കാലാന്തരത്തിൽ വളർച്ചവരികയാലും അന്യജാതനായ പുത്രന്മാർ ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു പിതൃപ്രതിവരികയില്ലെന്നുള്ള വിശ്വാസം പരക്കുകയാലുമാണു പാതിപ്രതാഡമ്ങ്ങളെക്കുറിച്ചു ജനങ്ങൾക്കുള്ള അഭിപ്രായത്തിൽ അനേക ഭേദങ്ങൾ ക്രമേണ സിദ്ധിച്ചത. ഭർത്താവിന്റെ അനുമാതിയൊടു കൂടിയൊ അല്ലാതെയൊ ആകട്ടെ വിവാഹത്തിന്നു മുമ്പാ പിമ്പൊ ആകട്ടെ ഭർത്താവ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോഴോ മരിച്ചതിൽ പിന്നെയൊ ആകട്ടെ യാതൊരിക്കലും ക്രമമായി വിവാഹം കഴിച്ച ഭർത്താവിനെ കഴിച്ചു മറ്റുയാതൊരു പുരുഷനെയും അംഗീകരിക്കുകയൊ മൊഹിക്കുക പൊലുമൊ ചെയ്തപാകരുതെന്നും അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ അധഃപതനം വന്നുപോകുമെന്നും കൂടെയുള്ള അഭിപ്രായം കാലാന്തരത്തിൽ സജ്ജനസമ്മതമായിരിന്നു. സത്തുക്കളുടെ അഭിപ്രായം പ്രായേണ ഇങ്ങിനെ ആയപ്പോൾ ക്രമേണ നവീനസൂതികളിലും നവീന പുരാണകഥകളിലും പാതിപ്ര

തുഞ്ച ഈ വിധം വിവരങ്ങൾ നൽകുന്നതിനായി നവീനകാലങ്ങളിലെ ആചാരവും ഇവക്കനുസരിച്ചതെന്നായി തീർന്നു. മലയാളത്തിലെ ബ്രാഹ്മണസ്രീകൾക്കു അനുപുഷ്പ സംഭാഷണപുരമുഖദർശനവുംപൊലുംകൈവലം പാടില്ലെന്നും ബ്രാഹ്മണസ്രീയെ വൃദ്ധിച്ചരിച്ചു പുരുഷനുകൂടി ജാതിഭ്രഷ്ടനെന്നും മറ്റുമുള്ള സമ്പ്രദായങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ദേശാചാരങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മാത്രമേ ഗണിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ സ്മൃതികളുണ്ടാക്കുവാൻ തക്കയാഗ്രന്ഥർ മലയാളത്തിലുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ അവരുടെ സ്മൃതികളിൽ ഈ ദേശാചാരങ്ങളെക്കൂടെ പതിവുതാധർമ്മത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ചെക്കുമായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെയാണു കാരണമെന്നു ജാത്യാചാരങ്ങളും ദേശാചാരങ്ങളും സജ്ജനസമ്മതങ്ങളാകുമെന്നും സ്മൃതികളാൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നത.

എന്നാൽ പ്രാചീനന്മാർ ഭാര്യ അന്യനെ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ വിരോധമില്ലാതെ ഇരിപ്പാനും 'താപസദിജദൈവസമ്മതം' ആയിരിപ്പാനും നവീനന്മാർക്കു അതിൽ അധികവിരോധം സംഭവിപ്പാനും 'ചാതിവ്രത്യപുരവണാനന്ദിമാക്കല്ലാവക്കും' എന്നതൊന്നുവാനും എന്താണു കാരണം. ജനപരിഷ്കാരവും അതിനാൽ സിദ്ധിച്ച അഭിപ്രായഭേദങ്ങളും തന്നെയാണു അതിന്റെ കാരണം. ഇതിന്റെ താല്പര്യം കുറെ വിസ്താരമായി പ്രസ്താവിച്ചാലെ സ്പഷ്ടമാകയുള്ളൂ.

ക്രമമായ രാജ്യഭരണവും ശിക്ഷാരക്ഷകളും കാത്തിരുന്നു പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ കയ്യുക്കുള്ളവർകാൽക്കാരനായിരുന്നുവെന്നാൽ സർവ്വധനസംരക്ഷക്കും പ്രത്യേകിച്ചു വാൽകൃത്തിൽ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ആത്മരക്ഷക്കും പുത്രസമ്പത്തോളം മുഖ്യമായിട്ടു യാതൊരു സമ്പത്തും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പിതൃകർമ്മങ്ങൾക്കും വംശപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കും പുത്രന്മാരില്ലാതെ യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ലല്ലോ. അതിനാൽ അയൽദേശക്കാരായിട്ടു എപ്പോഴും ശണ്ണയും യുദ്ധവും ഉണ്ടായികൊണ്ടിരുന്ന പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ ഒരുവനു എത്ര പുത്രന്മാരുണ്ടായാലും തൃപ്തിയായിരുന്നില്ല. ഈ അവസ്ഥക്കൊണ്ടാണു സ്മൃതികളിൽ മഹാവിധം പുത്രന്മാരെ സ്വീകരിപ്പാൻ കാരണം. ഇവരിൽ ഒരാൾ എന്ന പുത്രൻമാത്രമേ പിതാവിന്റെ ബിജത്തിൽനിന്നുണ്ടായവനായിട്ടുള്ളൂ എന്നും പുത്രികാപുത്രൻ, ദ

തെക്കൻ, ക്രിത്രിമൻ, കൃതകൻ, അപവിദ്ധൻ, സ്വയംഭത്തൻ, എ
ന്നീ നൂ വിധം പുത്രന്മാർ ഭാരതം ഭരണസമ്പ്രദായത്താൽ സ്വീ
കരിക്കപ്പെട്ടവരാണെന്നും ക്ഷൌരജൻ, ഗുരജൻ, കാനീനൻ സ
മാധവജൻ, പൗനർവൻ എന്നീ ൫ വിധം പുത്രന്മാർ സൂക്ഷ്മ
ത്തിൽ ഭർത്താവല്ലാത്ത പുരുഷനെ സ്വീകരിച്ചുണ്ടായ പുത്രന്മാരാ
ണെന്നും ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. നവീനകാല
ങ്ങളിൽ ഈ ഒട്ടുവിധം പറഞ്ഞ ൫ വിധം പുത്രന്മാരെയും വൃദ്ധിമാ
രിപുത്രന്മാരെന്നല്ലാതെ പറയുകയില്ല. പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ ഇ
വർ വിരൂപകർമ്മങ്ങൾക്കു അർഹതയും ചിത്രസ്വത്തിന്നു അവകാശ
വും ഉണ്ടായിരുന്നു.

എന്നാൽ നവീനകാലങ്ങളിൽ ക്രമമായ രാജഭരണത്താൽ
ജനങ്ങൾക്കു ശത്രുഭയം വളരെ കുറഞ്ഞും പരിഷ്കാരം വളർച്ചയും വ
രികകൊണ്ടും വിരൂപകർമ്മത്തിന്നു ഔരസപുത്രൻതന്നെ വെണമെ
ന്നും ഇല്ലെങ്കിൽ ഭരണകപുത്രനായാലും ഫലക്കുറവില്ലെന്നും ഉള്ള
അഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രബലപ്പെട്ട വരികകൊണ്ടും ശേഷമുള്ള ൧൦
വിധം പുത്രന്മാരെ സ്വാധീകരണത്തിനെക്കാൾ വെട്ടുപ്പും സുഖവും
ഭംഗിയും കൈകട്ടിയെചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ ഭരണത്തക്കയാകുകൊ
ണ്ടും ഔരസനും ഭരണകനും ഒഴികെയുള്ള പുത്രന്മാർ പ്രായേണ ന
ടപ്പില്ലാതെ വന്നു. മലയാളത്തിൽ പുത്രികാപുത്രനും മിഥിലഭരണത്ത
കൃത്രിമപുത്രനും ഏറെക്കുറെ ദുർല്ലഭമായി ഇപ്പോഴും നടപ്പുണ്ട്.

പ്രാചീനന്മാർ ഭാര്യപുത്രിമുതലായ സ്ത്രീകളെ അവരുടെ ഉ
ടമസ്ഥന്റെ ഒരു ജീവധനമായിട്ടെ ഗണിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ആട, പ
ശു, അടിമകൾ, ഭാര്യ, വിവാഹംകഴിയാത്ത പുത്രി— ഇവയൊ
ക്കെ ഒരുപോലെ ഉടമസ്ഥന്റെ ജീവധനങ്ങളും അവയിൽ സ
ന്തതി ഏതവിധമുണ്ടായാലും ഉടമസ്ഥന്റെ മുതലെടുപ്പുമായിരു
ന്നു. ഒരു സ്ത്രീയിൽ അന്യൻ ഒരു പുത്രനെ ഉൽപാദിപ്പിച്ചാൽ അ
ത ആ അന്യനെ നഷ്ടവും ആ സ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവിന്നു ലാഭവുമാ
യിരുന്നു. ഭാര്യയില്ലാത്തവർ അന്യന്റെ ഭാര്യയെ കുറെദിവസ
ത്തെക്കു പാട്ടുത്തിന്നവാങ്ങി വിളയെടുത്ത ഉടനെ സ്ത്രീയെ അവ
ളുടെ ഭർത്താവിന്നു തിരിയെകൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം “പുരാതന
മാംധർമ്മമിദംതാപസദിജദൈവാദികൾക്കു മനമതം” ആയിരുന്നു.
ഭൂമിയുടമസ്ഥന സംഗതിവശാൽ കൃഷിചെയ്യാൻ തരമാകാത്ത

ൽ ഒരു കൃഷിക്കാരനെ പാടിപ്പിച്ച കൃഷിചെയ്ത വിളയെടുക്കുന്ന സ
മ്പ്രദായപ്രകാരം പുത്രസ്വന്തം നെടിയിരുന്നുകാലവുംവളരെ പ
ണ്ടെന്ന പറയാനില്ല.

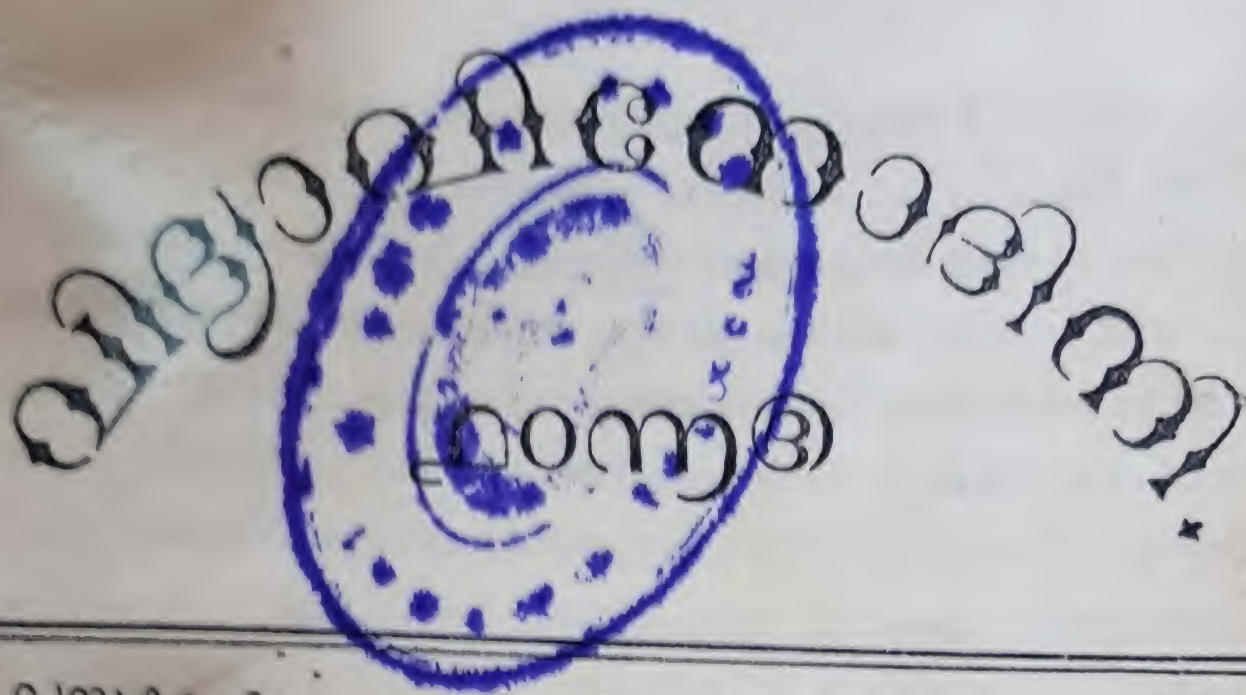
എന്നാൽ നവീനന്മാർ പരിഷ്കാരാനിമിത്തം ഈ വക ആഭാ
സാചാരങ്ങളെ കൈവലം തൃജിച്ചുവെന്നുമാത്രമല്ല ഭാര്യയെ ഭർത്താ
വിന്റെ രേഖ്മായിട്ടു കൂടെയാണു ഗണിക്കുന്നത. അത്രപ്രതിപ
ത്തിയുള്ളഭാര്യ അന്യാധീനയായി ചൊക്കുന്നത ഭർത്താവിനൊരിക്ക
ലുംസുഖമായിവരികയില്ലല്ലോ. തനിക്കുനന്നെന്നതാപ്പറ്റുമായി സ്വാ
ധീനത്തിലുള്ള ഒരു പദാർത്ഥം യാതൊരുവിഷ്ണുവുംകൂടാതെ തനിക്കു
തന്നെ അനുഭവിക്കുമാറാകണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം എല്ലാമനു
ഷ്യർക്കും സഹജമാണല്ലോ. ഈ ആഗ്രഹംതന്നെയായിരിക്കണം ദ
മ്പതിമാരിലാരെങ്കിലും അന്യസംസർഗ്ഗം ചെയ്യുന്നതിൽ മറ്റൊരു
രക്കു അതിയായ ഈഷ്യതയുണ്ടാവാറുള്ള മദ്ധ്യകാരണം. എന്നാ
ൽ ഏതൊരുവിധത്തിലേങ്കിലും പുത്രസ്വന്തമുണ്ടാക്കണമെന്നു
ള്ള അന്ത്യാഗ്രഹാനിമിത്തം തന്നാൽകൃഷിചെയ്യാൻകഴിയാത്തഭൂ
മിയെകഴിക്കാണക്കാരനെക്കൊണ്ടു ഫലവത്താക്കിത്തീർത്ത മുതൽ വ
ലുപ്പിക്കുംപൊലെ ഭാര്യയെഇതിനുള്ളൊരു യന്ത്രമായുപയോഗി
ച്ചുവന്നിരുന്ന പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ ഈ ഈഷ്യതയെക്കു കാരണമു
ണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്യനുവെണ്ടിദൈവക്രമം ചെയ്യുന്നതിൽ ആ
ർക്കും മൊഹമുണ്ടാകയില്ലെങ്കിലും ദിവസവൃത്തിക്കുവെണ്ടത സമ്പാ
ദിപ്പാനായിട്ടു ജനങ്ങൾ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ അന്ത്യാഗ്രഹം
ചെയ്യുന്നതുപോലെ ആത്മരക്ഷയ്ക്കുംകൂടെഅന്ത്യാവശ്യമായ പുത്ര
സ്വന്തത്തിന്നുവെണ്ടി ഭാര്യയെ “നിയോഗിക്കുന്നതിൽ” മെല്ലാ
ഞ്ഞ ഈഷ്യത ജനങ്ങൾക്കുണ്ടാകുവാനെടയില്ലല്ലോ. തനിക്കുവെ
ണ്ടിതാൻതന്നെചെയ്യുന്നകാര്യങ്ങളിൽആർക്കുണ്ടു പുസനമുണ്ടാവു
ക. നവീനകാലങ്ങളിൽ പുത്രസ്വന്തത്തിനുള്ള അന്ത്യാഗ്രഹത്തി
ന്റെ കാരണങ്ങൾ വളരെ നശിച്ചുപോയതിനാൽ മെല്ലാഞ്ഞ
പ്രവൃത്തി ചെയ്യാനുള്ള കാരണവും കൈവലം ഇല്ലാതെയായി. അ
തിനാൽ ഭാര്യ അന്യസംസർഗ്ഗംചെയ്യുന്നതു ഭർത്താവിന്നുവെണ്ടിയ
ല്ലാതെവരികയും അപ്പൊൾ മുൻപറഞ്ഞ ഈഷ്യത പ്രകാശിപ്പാ
നിടയായിവരികയുംചെയ്തു. ഈ സ്ഥിതി വന്നപ്പൊൾമാത്രമേ അ
ന്യസംസർഗ്ഗത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെപറ്റി ആലോചിപ്പാൻ

മനുഷ്യസംഗതിവന്നുള്ള. ഭാരാപ്രവൃത്തികളുടെ ഗുണദോഷങ്ങൾ
 െ ഭാരാസംഗതിവശാലും കാലാന്തരംകൊണ്ടുമല്ല ജനങ്ങൾക്കു
 െ ബാധ്യ്യവും അനുഭവവുമാകുന്നത. ജനങ്ങൾക്കു കാലാ
 ന്തരത്തിൽ ബാധ്യ്യമായിവന്ന അനുസംസ്കാരദോഷങ്ങളും മെ
 ല്ലാഞ്ഞ ഇഷ്ട്യതയ്ക്കു അനുക്രമങ്ങളായിതന്നെ സംഭവിച്ചു.

അനുസംസ്കാരം അനുവദിച്ചാൽ ആ അനുസംസ്കാര രൂപമാ
 ണം, ബുദ്ധിചാതുര്യം, വാഗ്ദായ്യം, യശസ്സ്, ധനം, ശൈത്യം,
 വിദ്യ, മുതലായ അനേക കാരണങ്ങളാൽ ചിലപ്പോൾ സ്രീക
 അചനിൽ അധിക സകുതിയും ഭർത്താവിൽ വിരക്തിയും വന്നു
 പൊയെക്കാം. ഭർത്താവിന്റെ അനുഭവത്തിനോടുള്ള അനുസംസ്കാര പ്രാ
 പിക്ഷയ്ക്കൊന്നും അവർക്കു ആ അനുഭവം കൂടാതെയും കൈവലം
 ത്തന്റെ ഹിതംപോലെ അപ്രകാരം പ്രവൃത്തിക്കുവാൻ നില്ക്കുന്ന
 തയും ധൈര്യവും സിദ്ധിക്കും. അനുസംസ്കാരം വർദ്ധിക്കുന്നതും
 മെല്ലാഞ്ഞ അപകടത്തിന്നും അനുബന്ധിക്കൊണ്ടുള്ള പുത്രന്മാർ
 പാദനത്തിന്നും സംഗതി വർദ്ധിച്ചുവരും. വൃദ്ധിചാരത്തിന്റെ ദൃ
 ഷ്ട്യം ഇത്രയുമല്ല.

ആയസ്സും ധനവും തപസ്സും സുഖവും സൽകൃത്തിയും ദാനത്തിയും
 തന്നെപ്പറ്റി തനിക്കു ചെയ്ത സിദ്ധിക്കുന്നൊരു സംഗ്രഹവും ।
 മാനം ബന്ധുജനാദി സമ്മതമെന്നാണെന്നു സെഷ്യാദിയും
 വിരോധനന്ത്യൻ ലാഗ്രഹം യുവതികൾക്കു തന്നെ വാഗ്ദായ്യം ।

മാലമാലയപങ്കത്തോടുകൂടിയ ധനം ഉണ്ടാകുന്നതും
 നെലനീലാഞ്ചനം ചെയ്ത സിദ്ധിക്കുന്നതും ഉടിയതിലമ്മാലനാലഞ്ചുചുറ്റി ।
 ചാലമാക്കുന്നതും കൂടുതൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതും ഉണ്ടാകുന്നതും
 താലാലിക്കുന്നതും കാലാലമിയലിനാലാലൻപടംകുറുപ്പിക്കുന്നതും ।
 (പരമർ കെ. സി. മെ. ശവപ്പിള്ള.)

പുസ്തകം മ.

കി. ര. ഭ. മ. റ. സ. റ.

നമ്പർ ൫.

മംഗളം.

—o—o—o—

താമണ്ണാഭോഗഭാരത്തൊടുമതിപുലകാദിത്യബിംബത്തിനെക്കാ
ളാതണ്ണാത്തൊടുമംഗത്തൊടുമുലകപയംമന്ദാസങ്ങളൊടു
കാതണ്ണാത്തതരങ്ങാകിനകടമിഴിയായ്കൊഴവിട്ടെഴുമെഴും
പാതെണ്ണിക്കാത്തുവാഴംഭഗവതിപകുതിട്ടെമമെദമിമെദം
(ഭവഭരണവൃദ്ധി.)

കാവ്യം.

കാവ്യം എന്നുപെട്ടാൽ എന്നാണു. കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെ ന
മുക്കു അനുഭവമാക്കി നമ്മുടെ മനസ്സിന്നു ഗുണമുണ്ടാക്കുകയാക
ുന്നു കാവ്യത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശമെന്നു ഇതിന്നുമുമ്പിൽ
പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു ഒരു
കാവ്യത്തിന്നു പ്രധാനമായി എന്നുഗുണമാണു ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു്.

അപശബ്ദം.

അപശബ്ദം വരുത്താതെ സംസാരിക്കുകയും എഴുതുകയും ചെയ്യുന്നവർ സൂക്ഷ്മത്തിൽ എത്രയൊ ചുരുക്കമാണ്. നീചഭാതികളിലും മറ്റു ആദാസന്മാരിലും ഭേദപക്ഷമാതെ സംസാരിക്കുന്നവരില്ലെന്നതന്നെ പറയാം. എന്നാൽ അശേഷം അക്ഷരജ്ഞാനമില്ലാത്ത ഈ സാധുക്കൾക്കു ഇങ്ങിനെ വരുന്നതിനെക്കുറിച്ചു അത്ര അതുതപ്പെടുമായില്ല. അവരുടെ ഭേദപക്ഷമാതെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞു വരിചിരിക്കുന്നത വളരെ അഭംഗിയും ക്രൂരപ്രമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ ആ സംഗതിയെപ്പറ്റി ഇവിടെ പ്രസ്തുതിപ്പാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ തങ്ങൾക്കുള്ളതിലധികം അറിവുണ്ടെന്നു കാണിക്കണമെന്നുള്ള ദുരഭിമാനംകൊണ്ടു ചിലപ്പോൾ വളരെ പരിമാസയോഗ്യമാകുംവണ്ണം ചില അപശബ്ദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്. അതിനെക്കുറിച്ചാണ് ഞങ്ങൾ അല്പം പറയാൻ ഭാവിിക്കുന്നത്.

വക്കീൽമാരിൽ പലരെയും ഈ കാര്യത്തിൽ കുറെ അപരാധികളായിട്ടാണു കാണുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷിന്റെയും സംസ്കൃതത്തിന്റെയും പരിജ്ഞാനമില്ലാതെ ഇംഗ്ലീഷു വാചകരീതിയെ അനൗചിതകയും സംസ്കൃതപദങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ദുരാഗ്രഹംകൊണ്ടു അവർ സംസാരിക്കുന്നതിൽ ഈ വകത്തരക്കാരും അധികം വരുന്നത്. സാക്ഷിവിസ്താരത്തിൽ “ഈ അറിവു നന്നു ആരാൽകിട്ടി” എന്നുചൊദിക്കുന്നവക്കീൽമാര ധാരാളം “അന്യായക്കാരനെക്കണ്ടു ചൊല്ലപ്പെട്ടതിൽ” എന്ന പ്രസംഗങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും കെൾക്കാവുന്നതാണ്. കർമ്മത്തിൽക്രിയ വക്കീൽമാരുടെ എടുയിൽസുലഭം. ഈ ജാതി പ്രയോഗം സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും ധാരാളവും ഭംഗിയുമാണെങ്കിലും ഭാഷയിൽ അത്ര ഭംഗിയല്ലെന്നൊ ഭംഗിയാണെങ്കിൽ തന്നെയും തെറ്റു കൂടാതെ പ്രയോഗിക്കണമെന്നൊ ഇവർ ധരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തന്നെ. വക്കീൽമാർക്കു “മേനസ്സാക്ഷി” യില്ലെന്നു പറയുന്നതു പലക്കും സമ്മതമായിരിക്കാം. അങ്ങിനെ വല്ലതു മുണ്ടെങ്കിൽ അതു “മേന

സാക്ഷി" യാണത്ര. ദൈവഗത്യാ എന്നതിന്നുപകരം ദൈവകൃ
 ത്യാൽ എന്നു പറയുന്നവർ വളരെ ഇല്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ പ്ര
 ഥമ ഭൂതത്തിൽ എന്നുതന്നെ ഒരു പ്രസംഗവുമില്ല. അവരുടെ ഇ
 ടയിൽ അഭിപ്രായങ്ങളും ഇല്ലെന്നു പറയുന്നത കൂടെ കഷ്ടമായിരി
 ക്കാം. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ അതനുബന്ധിതമാണെന്നു. എന്തുകാ
 ണെന്നാൽ അവരുടെ ഇടയിൽ അഭിപ്രായഭിന്നമെന്തെങ്കിലും. അ
 മിതഗുണചരിതങ്ങളെക്കൊണ്ടു പരിപൂർണ്ണവസ്തുതയായിരിക്കുന്ന
 താങ്കളുടെ ലിഖിതം" എന്നു തത്ത്വംകൊണ്ടു അയച്ചിരുന്ന ഒരു
 എഴുത്തിൽ പ്രയാഗിച്ച് വക്കീലിനോടു നെരിട്ടവൻ യോഗ്യത
 മറാക്കുകില്ലമുണ്ടെന്നു സംശയമാണു. എന്നാൽ ശബ്ദം
 ഗി അത്ര ഇല്ലെങ്കിലും അത്ഭുതംഗി അതിലധികം വരുത്തിട്ടുള്ള മ
 ഹാതാരുണ്ടു. അത്രയ്ക്കുവേണ്ടി അത്രയും ഒരു എന്തു ഉഴിഞ്ഞാ
 ലും ആ ഭാഗം സാക്ഷിക്കുന്നതിന്നു അതിൽ കിടന്ന ആകുന്ന
 പൊലെയും ഇരിക്കുന്നു" എന്നു പ്രയാഗിച്ച് വക്കീലിന്റെ കൃതാ
 ത്വംത ആരെടു പറയുന്നു. എന്നാൽ ഇതിന്റെ അർത്ഥമെന്താ
 നെന്നു ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതിന്നു പുതിയതായി ഒരു മല്ലിനാഥൻ പ
 രപ്പെടുന്നതവരെ ജഡ്ജിക്കു വിധിപറയുന്നതിന്നു തരമുണ്ടെന്നു
 സംശയമാണു.

ചക്കിവിട്ടിൽ വെശ്വരമാണെന്നു വായനക്കാർ കെട്ടിട്ടുണ്ടായിരി
 ക്കാം. അവർ സൗന്ദര്യവും കലീനമാണെന്നു അഭിമാനം മാത്രമു
 മുളകൂട്ടാണു. ഇവരുടെ വാക്കിൽ ചമൽക്കാരം ധാരാളമായി കാ
 ണാവുന്നതാണു. അലങ്കരിച്ച 'തൃണി' ഉടുത്ത അമ്പലത്തിലെക്കു പൊ
 കമ്പാൾ വഴിയിൽ കിടന്നിരുന്ന 'വസൂ' ചവട്ടി 'അയ്യപ്പ' മായ
 നെ ത്യാഗമയുടെ വർത്തമാനം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. എന്നാൽ
 കൊച്ചിത്തീരത്ത് ഒരു 'പ്രഭുത്യാം' സംബന്ധമുള്ള സ്രീകു അത്ര പ്ര
 സിദ്ധിയില്ല. അവർക്കു അയാൾ 'ജഗന്നാഥൻ' മുണ്ടും 'തിമർ' മുണ്ടും
 ധാരാളമായി കൊടുക്കാറുണ്ടത്രെ. അവർ അമ്പലത്തി
 ൽപോയി 'പ്രദഗക്ഷിണം' ചെയ്തു അകത്തു ചെല്ലുമ്പോൾ ശാന്തി
 കാരൻ 'പ്രദഗാസം' കൊടുക്കാറുണ്ടെന്നു അവർ പറയുന്നത ശരി
 യായിരിക്കാം. വാഗ്മത്തി ഇത്ര മറാക്കുമില്ലെന്നു ഇവർ ഉറപ്പാ
 യി ധരിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടു. കൊളാമ്പിക്കു 'കേവലയദമനസി' എന്ന

പറഞ്ഞ ഗംഭീരൻ ഇവളുടെ ഭർത്താവായാൽ ഇവളുടെ കൃതരത്നം
തെക്കു പൂർത്തിയാക്കിയെന്നു. എന്നാൽ ഈ പ്രവഞ്ചത്തിൽ
യോഗ്യതകളെല്ലാം തികഞ്ഞിട്ടു ആരാണുള്ളത.

വിശേഷവിധിയായ ഈ വകപ്രയോഗങ്ങൾക്കു അവസാനമില്ല. എന്നാൽ പലവകയായിട്ടു കുറെ രസികതകളെയുംകൂടി ഇവിടെയെത്തു അവസാനിപ്പിക്കാം. ജ്യോതിഷക്കാരന്റെ 'മനസ്സാധിപൻ' പ്രസിദ്ധനാണല്ലോ. ലഗ്നാധിപന്റെ "ഭൃഷ്ട" എന്നുള്ളത അവർ വക്കീൽമാരെ പഠിച്ചതൊ വക്കീൽമാർ അവരെ പഠിപ്പിച്ചതൊ എന്ന അവർ തന്നെ തീർച്ചയാക്കട്ടെ. "തന്ത്രിദികൾ" എന്ന പറഞ്ഞാലെ ശുദ്ധ സംസ്കൃതമാവൂ എന്ന പലക്കും അഭിപ്രായമുണ്ടു. "മന്ത്രവാസം" എന്നതെന്നയാണു പറയേണ്ടതെന്നു നിർണ്ണയമുള്ളവർ "മന്ത്രവാദം" എന്നു പറയുന്നവരെ പരിഹസിക്കുന്നത അതുമല്ല. "സുലഭത്തിൽ" എന്ന ഇയ്യുടെ സുലഭമായിട്ടു കെട്ടുതുടങ്ങിട്ടുണ്ടു. ഇനി താമസിയാതെ "ഭൃഷ്ടത്തിൽ" എന്നും കെട്ടുതുടങ്ങും. "അവനൊടും" "അതുകൊണ്ടും" എന്നുതുടങ്ങിട്ടുള്ള രത്നങ്ങളിൽ തൃശ്ശിവപേരൂക്കുക്കുള്ള അവകാശത്തെ ഭർത്താക്കുട്ടിയെപ്പറ്റിത്തന്നതിന്നു മറ്റൊരു വ്യവഹാരം കെണ്ടുവരുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നമ്പൂരിമാർ സംസാരിക്കുന്നതിൽ ഭട്ടതപമുണ്ടെന്നു പറയുന്നത ശരിയായിരിക്കുകയല്ല. അവർ അക്ഷരം ചിലവുചെയ്യുന്നതിൽ കുറെ ലുബ്ധന്മാരാണെന്നുള്ളതു. "ഞൊരാൾ" "ഇരൊഴി" മുതലായ പ്രയോഗം കുറെ കഷ്ടമായിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും "അന്ത്യാക്കാര" ഞ്ഞൊട പൊരുത്തുന്നതിന്നു ഇതൊന്നും മരിയാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അക്ഷരങ്ങൾക്കു സ്ഥലംമാറ്റംകൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം കുറെ സാധാരണയാണു. "മരപ" "ചെറക" "ഭ്രണകാരന" എന്നും മറ്റും പറയുന്നതിൽ വളരെ വൈചിത്ര്യമില്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ "കൃതജ്ഞൻ" എന്നു പറയേണ്ടദിക്കിൽ "കൃതജ്ഞൻ" എന്നു പറയുന്നത വലിയ കഷ്ടം. "നോറങ്ങാക്കരി" എന്ന ചില പദഭേദികൾ പറഞ്ഞു ബുദ്ധിമുട്ടുന്നതകണ്ടാണു പാൾ ശരിയായി പറയുന്നതിന്നല്ല കുറെ അദ്ധ്വാനക്കുറവുള്ളതെന്നു സംശയിക്കേണ്ടിവരുന്നു.